

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 973

DE MILLIOENEN VAN MR. KETTLE.

20 cent

„Dat moet verbeelden, John Raffles, dat er aan je spel een einde is gekomen!”
riep Sullivan uit.

NIEUWE SERIE

De miljoenen van Mr. Kettle.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Zie vooral ook de speciale
aanbieding op bladzijde 32.
Vijf romans cadeau!**

HOOFDSTUK I.

JAPANNERS TE LONDEN.

Sedert eenige dagen maakten de Londensche bladen, en vooral diegene, welke veel werden gelezen in handelskringen, melding van de aanstaande komst eener Japansche missie, die uit tien leden zou bestaan, grootendeels behoorende tot de handelskamer te Tokio en die voornemens waren, de Handelsbetrekkingen tusschen Engeland en Japan zoo veel mogelijk te bevorderen.

In de city van Londen verwachtte men van dit bezoek zeer veel, en reeds was in de Times de vraag opgeworpen of de regeering niet voornemens was, de tien Japansche groot-handelaars te ontvangen.

De regeering knoopte zich dien wenk in de ooren. Reeds een dag later verscheen er een klein bericht, blijkbaar geïnspireerd, hetwelk mededeelde, dat er in Guild Hall een Banket zou plaats vinden, waarbij de premier een toespraak zou houden.

Het invloedrijke City-orgaan had dus zijn zin

gekregen — de Japanners zouden officieel verwelkomd worden.

Maar voor het overige zou het particuliere initiatief voor de onvermijdelijke feestelijkheden zorgen.

Er was reeds een voorloopig program opgemaakt — de Heeren uit Tokio zouden de Scheepvaarttentoonstelling bezoeken, men zou een tocht over een gedeelte van de Theems maken, men zou hen eenige belangrijke handelsinstellingen laten zien, zij zouden ook de haven van Londen kunnen bewonderen, benevens de havens van Hull, van Portsmouth, van Southampton en nog enkele andere steden, er zou een galadiner en ook een receptie van de Londensche Handelskamer plaats vinden.

Toen dit alles bedisseld werd, waren de Heeren reeds lang onderweg, en het zou nog slechts weinige dagen duren, vóór zij in Engeland voet aan wal zetten.

Onder de personen die met meer dan gewone belangstelling kennis namen van de komst der

Japansche Missie, bevond zich ook John Raffles, de lang gezochte Gentleman-Inberker, de verklaarde vijand van Fileas Baxter, den hoofdinspecteur van Politie en van James Sullivan, den bekwamen detective, en de rechter hand van den Hoofdinspecteur.

Na een periode van opwindende avonturen in Amerika, was Raffles eindelijk weder veilig teruggekeerd naar de Engelsche hoofdstad, in gezelschap van zijn onafscheidelijken vriend Charles Brand en van zijn trouwen chauffeur James Henderson.

Een eenige dagen van rust waren gevolgd op die reeks van spannende avonturen, die hen herhaaldelijk in doodsgevaar hadden gebracht.

Wat Charles Brand betreft — hij hoopte van ganscher harte dat er voorloopig een einde zou komen aan den lust tot zwerven en schijnbaar onmogelijke dingen te doen, welke John Raffles alias Lord Lister, alias Lord William Aberdeen in het bloed scheen te zitten.

Het zou echter maar al te spoedig blijken, dat de jonge man zich daarin deerlijk vergiste...

Wel hadden de ondernemingen in de Vereenigde Staten den Grooten Onbekende een zeer aanzienlijk bedrag opgeleverd, hetwelk thans in de kluis van het groote heerenhuis in de Cromwell Street wachtte om naar het eenzame eiland te worden vervoerd, waar John Raffles zijn schatten bewaarde, maar om nu werkeloos te blijven — hij dacht er geen oogenblik aan.

Ten tijde van den aanvang van ons verhaal bevond de ondernemende avonturier zich in een fraaie bibliotheekzaal in het zooveen reeds genoemde huis, hetwelk hij bewoonde onder den naam van Lord Aberdeen, die als zoodanig bekend was om zijn zonderlingen, eenzelvigen aard, en om zijn menschlievendheid.

Hij was in rijcostuum gekleed en hield een karwats in de hand.

Blijkbaar stond hij op het punt een wandelrit te ondernemen.

Hij had het juist verschenen ochtendblad van de Times in de handen, en scheen met aandacht de handelsberichten te lezen.

Nu stond hij op, ging naar een der breede en hooge ramen, die uitzicht gaven op den tuin, welke zich achter het huis uitstreekte en nu kon men eerst goed zien, hoe voortreffelijk het licht grijze rijcostuum hem kleedde, en hoe goed het zijn slanke, gespierde gestalte deed uitkomen.

Zijn grijze oogen staarden schijnbaar doeleloos naar de ontbladerde boomen en dwaalden

een oogenblik naar het tuinhuis, waar onder zich de geheime werkplaats bevond, met groote moeite en ten koste van eindeloos geduld aangelegd.

Plotseling wendde hij zich om, want de deur was geopend, en nu trad er een jonge man binnen, eveneens in rijcostuum gekleed, met een rond en blozend gelaat, waarin twee groote blauwe oogen vroolijk schitterden.

Deze jonge man was Charles Brand, de trouwe vriend van den Grooten Onbekende.

Hij trad vroolijk op den man bij het raam toe, terwijl hij zijn handschoenen dichtknoopte en riep:

— Sta in 's hemelsnaam niet te droomen of te denken, Edward, want dan houd ik mijn hart vast.

— Hoe zoo, mijn waarde? vroeg Raffles glimlachend.

— Omdat je, al denkende, wel weder een nieuwe onderneming kon verzinnen en naar mijn bescheiden oordeel hebben we de laatste maanden ruimschoots ons deel gehad.

— Ik wil niet ontkennen, dat het een vrij drukke tijd was, hernam Raffles glimlachend.

— Een vrij drukke tijd? herhaalde Charles verontwaardigd. — Het was voldoende om het geheele bestaan van een braven burgerman te vullen! Die had zijn leven lang genoeg gehad aan wat wij in slechts enkele weken te New-York beleefd hebben!

— Het is waar. De bende van het Kwade Oog heeft ons de handen vol gegeven.

— Dat mag je wel zeggen! kwam Charles spottend. Ieder ander zou waarschijnlijk reeds den tweeden dag den strijd tegen die verschrikkelijke bende hebben opgegeven. Ik verbaas er mij nog over, dat wij heelhuids uit de Vereenigde Staten zijn kunnen terugkeeren.

— Misschien is alles nog niet afgelopen! kwam Raffles rustig.

— Wat bedoel je? vroeg Charles ongerust.

— Ik bedoel eenvoudig dat de Bende van het Kwade Oog zich misschien wel zal willen wreken over haar nederlaag — en het zal je wel bekend zijn dat zij over de geheele wereld haar vertakkingen heeft — en dus ook hier te Londen.

— Ik geloof niet, dat dit de goede wijze is om een aangename stemming bij ons in het leven te roepen, een oogenblik voordat wij een wandelrit gaan doen om een paar nieuwe paarden te probeeren! zeide Charles verwijtend. Zouden we niet liever over iets anders praten?

— Ja, laat ons dat doen! Dan wordt het

gevaar bevreesd en blijft weg! hernam Raffles ironisch. Zoo doet ook de struisvogel. Die verbergt zijn kop in het zand en verbeeldt zich dat men hem dan niet ziet. Maar eigenlijk heb je gelijk. Wij moesten ons den prachtigen winterdag niet verzuren, door te praten over een gevaar dat er nog niet is.

— Dat vind ik ook. Ik verheug mij er over dat alles achter den rug is, en dat r nu waarschijnlijk een lange periode van rust te wachten staat!

Raffles wendde zijn vriend langzaam het gelaat toe en vroeg:

— Wat noem je rust? Denk je, dat ik een postzegelverzameling ga aanleggen of een collectie van oude pijpen? Denk je, dat ik het Burgerlijk Wetboek van het begin tot het eind ga doorlezen, of dat ik duiven wil gaan houden of lid van een hengelclub word? Kortom — meen je soms dat ik ga luieren?

— Ik meen niets van dat alles, Edward! antwoordde Charles lachend. Het denkbeeld om jou er met een hengel en een vischkaart op te zien uittrekken is zoo dwaas dat men het aanstonds als iets onmogelijks moet verwerpen.

Maar je kunt je tijd zeer goed op een andere wijze besteden. Er is juist om dezen tijd veel te doen in de arme wijken van Londen en men zal je daar met open armen ontvangen?

Het gelaat van den Grooten Onbekende had een ernstige uitdrukking gekregen en hij maakte een mismoedig gebaar.

— Je weet wel dat ik daar soms weken achter een doorbreng, niet alleen om er de armoede te leeren kennen — want die is helaas bekend genoeg, maar om onderzoek te doen naar den genen, die het verdienen dat men hen helpt — en dat zijn zij bijna allen, want geen enkel gezond normaal mensch luiert uit overtuiging. Allen zouden graag willen arbeiden, als er maar arbeid voor hen was en dan nog — in talrijke bedrijven wordt de arbeid nog veel te laag betaald, en bij den minsten ernstigen tegenslag gaan de spaarduitjes er aan, en staat de ellende voor de deur, gereed om binnen te treden.

Raffles was nu van het raam teruggetreden en nam zijn slap vilten hoed, dien hij op een stoel had neergeworpen.

Hij kwam langs het tafeltje, waarop hij de Times had neergelegd en vroeg nu met geheel veranderde stem:

— A propos — volg je de berichten wel betreffende de komst van de Japansche Missie?

Charles haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik stel er, om je de waarheid te zeggen, niet veel belang in.

En ik zou integendeel gaarne willen dat je daar verandering in bracht.

Charles, die al met de knop van de deur in zijn hand stond wendde zich plotseling om, keek Raffles onderzoekend aan en vroeg:

— Wat bedoel je, Edward? Waarom moet ik daar belang in stellen?

— Wel, omdat ik het ook doe! antwoordde Raffles kalmpjes.

— Maar waarom in 's hemelsnaam! riep Charles uit.

Ten eerste omdat zich hier weder verschillende mogelijkheden voordoen, die mij groot voordeel kunnen opleveren.

Met een wanhopig gebaar hief Charles de handen ten hemel, alsof hij deze tot getuige aanriep van de ongeneeslijke lust tot het ondernemen van schier onmogelijke dingen van den Grooten Onbekende, en riep toen uit:

— Ik heb er altijd een vaag vermoeden van gehad, van het oogenblik af dat ik je voor het eerst over die satansche Japanners hoorde spreken! Ik heb mij er wel voor gewacht er ook maar met een syllabe over te gewagen, omdat ik tot geen prijs slapende honden wilde wakker maken, maar het schijnt mij toch niet gebaat te hebben, want een goed verstaander heeft aan een half woord genoeg!

— Dat is een aardige uitdrukking, Charles — en ook een zeer ware! Je hebt het geraden — die heeren uit Tokio trekken mij inderdaad aan! Ik kan nu nog niets met zekerheid zeggen, maar ik geloof dat zich hier wel de gelegenheid zal voordoen een goeden slag te slaan! en nu beloof ik je dat wij hier niet meer over die gele heeren zullen spreken — ten minste zoolang als onze wandelrit duurt!

En Raffles hield woord, want hij begon nu aanstonds over iets anders te praten nog terwijl de beide mannen het vertrek verlieten, den gang volgden, de breede trap afdaalden en door de fraaie vestibule op de voordeur toetraden.

Voor het trottoir stond reeds een man van reusachtigen lichaamsbouw, die twee prachtige paarden bij den toom had.

Het was James Henderson, de chauffeur, die tevens de functie van Pikeur verrichtte, ten minste hier te Londen.

En het was geen licht werkje, want er stonden geregeld vijf of zes paarden in den stal naast de autogarage.

Charles keek met welgevallen naar de schoone dieren, welke Raffles zich pas kort geleden had aangeschaft.

Zij liepen op de paarden toe en wierpen zich met een enkelen sprong in het zadel. Henderson keek zijn meester een oogenblik vol bewondering en liefde na, en verdween toen in het huis.

De beide ruiters lieten hun paarden stappen en sloegen den weg in naar „Hyde Park”, waar zich omstreeks dien tijd met voorliefde alle Londenars plegen op te houden, die in het bezit zijn van paarden, rijtuigen of automobielen.

Na ongeveer een half uur rijdens bereikten zij het park en reden het door een der groote hekken binnen.

Ofschoon het nog vrij vroeg was, heerschte er reeds een opgewekte drukte op Rotten Row, de voornaamste rijweg van het Park, en beroemd om haar prachtige boomen.

Nauwelijks hadden zij dezen weg halverwege afgelegd, of het paard van Raffles maakte eensklaps een zijsprong, die menig anderen ruiter misschien uit het zadel zou hebben geworpen. Het prachtige jonge dier was blijkbaar geschrokken van een grooten vuurrood gelakten auto, die zoeven in snelle vaart voorbij was geschoten met twee grasgroene in livreeën gestoken heerschappen achter het stuurwiel.

— Het is goed, dat dit paard geen stier is, merkte Raffles glimlachend op, nadat hij het dier weder tot rust had gebracht, door het eenige malen over den glanzenden nek te streelen.

— Ik ben geen stier, en ik zou toch grooten lust hebben gevoeld mij op die vuurroode auto te werpen, maar dan gewapend met een zwarte of grijze verf! riep Charles uit. Ik houd wel van rood — maar dit is toch een nuance die ten hemel schreit, men moet die auto dunkt mij op uren afstands kunnen zien!

— Dat kan men ook, en dat is ook juist het doel, hernam Raffles bedaard. De eigenaar zou zich bitter beklagen als het anders was, en ik heb mij laten vertellen, dat hij wel vijf of zes andere tinten rood heeft geprobeerd, alvorens zich tot deze schreeuwende kleur te bepalen.

— Ken je dien man dan?

— Van naam ten minste! Hij dreef tamelijk winstgevende zaken in Oliën en Vetten, want het schijnt ongelooflijk te zijn wat er aan smeerolie, benzine, wagensmeer en andere vetten voor leger en vloot gebruikt wordt. Het loopt in de millioenen galons, en ik verzeker je, dat

Albert Kettle zijn volle deel van die leveranties heeft weten machtig te worden. De prijzen van het vette goedje varieren ontzettend — en die bezitter van die vuurroode auto heeft er zijn voordeel mede gedaan — dat verzeker ik je. Men schat hem op dit oogenblik op omstreeks tien millioen pond!

— Wel verbazend! riep Charles uit.

— Hij heeft zitting in verscheidene handelscommissies en op de beurs speelt hij een eerste viool, want hij heeft machtige relaties en men is een beetje bang voor hem! Hij heeft op een handige wijze alleen een groot aantal aandelen in belangrijke maatschappijen weten te krijgen, kortom, hij is een geldkoninkje en men moet rekening houden met Mijnheer Kettle, die vroeger al zeer verheugd was als hij zijn vrouw en zijn twee dochters gedurende de zomermaanden naar een badplaats kon sturen.

— Ken je die dochters? ging Charles belangstellend voort.

— Ja, ik was niet lang geleden eens op de Jour van Gravin Durham — en daar werd ik aan haar voorgesteld.

— Wat! Hebben die parvenu's toegang tot de woning van den adel?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Vergeet toch niet hoezeer de toestanden de laatste jaren veranderd zijn, mijn jongen, de adel is verarmd, — de burgerlijke handelaars hebben zich verrijkt, zeker, vele van de adel hebben hun exclusieve trots en hun ongenaakbaarheid behouden — maar anderen hebben begrepen, dat de tijd van het feodalisme lang voorbij is, en dat zij er verstandig aan zouden doen, den geest des tijds te aanvaarden zooals die nu eenmaal is!

— Nu, en hoe vindt je de dames Kettle?

— Zij vielen mij nog al mee, om je de waarheid te zeggen. Zij zien er aardig uit en zij missen gelukkig het olieachtige van hun vader, wien men op vijf mijlen afstand zijn maatschappelijke stand en zijn beroep nog kan aanzien. Ik weet niet hoe het komt, maar de man glimt altijd alsof hij gepolijst is, en daarna met speksword ingewreven. Alleen doen de lieve meisjes wat al te zeer hun best om artistiek te schijnen! De eene studeert een weinig in de letteren, maakt sarongs en declameert, de andere bespeelt de piano, de gitaar, de luit, en nog een ander exotisch instrument, terwijl ze zich tevens verbeeldt stem te hebben, en met een tremolo in de keel liederen kweelt, dat men er de tranen van in de oogen krijgt

uit medelijden met den componist!

— Er zullen wel reeds liefhebbers naar deze goudvischjes op de kust zijn?

— O ja, heele scholen! Maar ik geloof niet dat de lieve kinderen hun keus reeds gedaan hebben. Zij begrijpen zeer goed dat ze volstrekt geen haast hebben, en rustig kunnen kiezen, de moeder heeft een zwak voor den adel en zou hare dochters het liefst met een graaf en zoo mogelijk zelfs met een hertog laten trouwen! Het verbaast me overigens een weinig dat je den naam van den man nooit gehoord schijnt te hebben.

Charles dacht even na en zeide:

— Ja wel, wacht eens, ik meen mij nu te herinneren dat ik zijn naam gelezen heb in verband met de komst van die Japansche Missie.

— Ja, dat heb je goed onthouden! Kettle heeft voorgesteld ten zijnen huize een soiree te geven, waarop de kopstukken van den Londenschen groothandel en de Leden van de

Japansche Missie ontvangen zouden worden. Het zou beginnen met een diner en het zou eindigen met een soiree dansante!

— Welnu, wat was daartegen?

— O, voor ons buitenstaanders was er natuurlijk niets tegen, maar je moet niet vergeten dat die Missie uit Tokio een officieus cachet heeft en dat het dus nog de vraag is of men aan een enkelen particulier wel kan toestaan, de Japanners op een half officieel diner te noodigen, waar natuurlijk ook gewichtige toespraken zouden worden gehouden. Maar dat is nog niet eens alles. Die mijnheer Albert Kettle schijnt heel eerezuchtig te zijn, hij wilde het zelfs voorstellen dat de soiree te zijnen huize nog zou plaats vinden, vóór die op Guild Hall, waar de premier en waarschijnlijk ook de ministers van handel en nijverheid het woord zouden voeren!

— Welnu?

— Welnu, hij heeft het klaargespeeld antwoordde Raffles lakonisch.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook me zoud

HOOFDSTUK II.

RAFFLES HEEFT PLANNEN.

Charles had een uitroep van verbazing geslaakt en wierp Raffles een vragenden blik toe. Toen zeide hij :

— Die man heeft dus gewonnen van een paar regeeringsdepartementen?

— Dat is in onzen tijd niet meer zoo verwonderlijk, Charles! Het mag een oogenblik anders hebben geschieden, maar het grootkapitaal is machtiger dan ooit. De arbeiders en het kapitaal beheerschen op dit oogenblik de wereld, en de regeerders moeten er rekening mede houden, of zij willen of niet! Dat hebben zij met het kapitaal van de schepping af moeten doen, maar in deze tijden meer dan ooit! Welnu, die Kettle schijnt voor het oogenblik met een paar zijner vrienden de Londensche Beurs te beheerschen — en van deze is weer de beurs te Tokio afhankelijk.

Met drie of vier andere kapitalisten bezit hij het leeuwenaandeel van de aandelen in een paar zeer belangrijke stoomvaartlijnen en spoorwegmaatschappijen en bovendien heeft hij zich het bezit weten te verzekeren van een groot aantal mijnaandeelen en nu is het wel mogelijk dat de steenkolenmijnen in Engeland inderdaad worden genationaliseerd, maar zoover zijn wij op het oogenblik nog niet — je kunt je dus de macht van dezen man voorstellen!

— Ja, ik zie nu in dat de regeering weinig heeft in te brengen als zij tegen zulke geldvorsten den strijd moet aanbinden!

— Ja, en de macht van dien Kettle zit hem nog minder in het geld zelf, dan in de omstandigheid dat hij controle uitoefent over een paar hoogst belangrijke bronnen van het nationale inkomen, Stoomvaartlijnen, spoorwegen en mijnen!

— Wanneer zal die soiree plaats hebben?

— Op den eersten dag van de aankomst der Japanners!

— En wanneer heeft de receptie in Guild Hall plaats?

— Pas twee dagen later! De regeering heeft zeker aldus den indruk een weinig willen verzwakken van de omstandigheid dat zij

pas in de tweede plaats komt!

— En wanneer komt die missie hier?

— Aanstaande Donderdag, dat is dus over vier dagen!

— Gelukkig, dan hebben wij tenminste nog vier dagen den tijd! riep Charles uit. Vier dagen vacantie hebben wij zeker wel verdiend.

— Maar van die vier dagen zal ik er toch nog wel een paar noodig hebben om mijn voorbereidselen te treffen! zeide Raffles glimlachend.

— Je bent dus werkelijk van plan, de komst van die Japansche missie te benutten om — den inhoud van je brandkast te vermeerderen? —

— Ja, Charles, de gelegenheid is uiterst gunstig, dat moet je mij toegeven!

— Het kan aan mij liggen, maar dat kan ik nog niet inzien! gaf Charles hoofdschuddend te kennen.

— Dan heb je ook de berichten dienaangaande niet grondig bestudeerd, mijn jongen! hernam Raffles.

— Dat ontken ik immers niet! Ik heb je dadelijk gezegd, zoeven reeds, dat ik geen belang had gesteld in de komst dier broeders uit het Verre Oosten!

— Dat is jammer! Want dan zou je hebben geweten, dat de Japanners hier komen met een zeer groot bedrag aan contanten!

— Wat gaan zij daarmee doen? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Dat zal ik je dadelijk vertellen. De Heeren, die hier te Londen aankomen, hebben machtiging met een aantal Engelsche kapitalisten, grootfabrikanten en handelaars over te gaan tot de stichting van een Engelsch-Japaneesche handelsonderneming met een kapitaal van twintig millioen pond sterling; de leden van de Missie zijn de overbrengers van twee millioen pond, die eenigszins plechtig aan den President van de op te richten onderneming zullen worden ter hand gesteld; begin je al licht te zien?

— Ik zie alleen maar, dat het hier een

reusachtige onderneming betreft, maar voor het overige....

— Ik gevoel dat ik er nog wat aan toe zal moeten voegen, hernam Raffles glimlachend, de president heet namelijk Albert Kettle!

— Dus aan hem zou dat verbazende bedrag ter hand worden gesteld?

— Dat deelde de Times tenminste mede!

— En waar zou dat geschieden?

— In zijn eigen huis. Er was eerst sprake van, dat deze soort plechtigheid in Guild Hall zou plaats vinden, maar de machtige Kettle was van oordeel dat de regeering er niets mede te maken had, en zijn trots als geldmagnaat gedooft niet, dat de overhandiging anders plaats heeft dan in zijn eigen huis — een waar paleis, naar ik mij heb laten zeggen!

Charles had aandachtig geluisterd en er verscheen een trek van twijfel op zijn rond gezicht.

— Die overhandiging van de twee millioen zal natuurlijk niet onder vier oogen plaats vinden?

— Dat kun je je wel voorstellen! riep Raffles spottend uit, integendeel, daar wordt een soort ceremonie van gemaakt, waarbij alle gasten, de leden van de missie en andere belanghebbenden aanwezig moeten zijn! Als Kettle zulke dingen doet, dan doet hij ze ook goed!

— En op welke wijze zouden wij daar nu bij betrokken kunnen worden? vroeg Charles verder.

— Ik heb reeds een voorloopig plan uitgedacht, waarin jij een groote rol zult vervullen, mijn jongen!

— Ik moet je dus helpen?

— Dat zou ik op grooten prijs stellen! Je hulp is op het oogenblik zelfs onontbeerlijk, het huis van Albert Kettle is namelijk lang niet voor den eerste den besten toegankelijk, en men moet daar deugdelijk geïntroduceerd zijn! Het spijt mij nu achteraf dat ik niet meer werk heb gemaakt van de twee jonge dames, Alice en Cecil, toen ik aan haar werd voorgesteld, wat zou mij dat nu van pas zijn gekomen! Mijnheer Kettle beschouwt zichzelf als een soort poten aatje, en alleen personen van adel hebben zonder meer toegang tot zijn huis. Ik kan echter niet als Lord William Aberdeen mijn onderzoek daar beginnen, en toch moeten wij onze mijnen behoorlijk graven.

Ja, er zal vrij wat voorbereiding noodig zijn, daarom zou ik je willen uitnodigen de

rol van adellijk jongmensch op je te nemen. Daar het echter zaak is dat je er van morgen af aan aan huis komt — want de tijd van voorbereiding is zeer kort — zoo is het noodig dat wij de zaken forceeren!

— Hoe zal ik kennis maken met Albert Kettle? vroeg Charles.

— Door het eerst met zijn dochters te doen.

— Maar dat gaat niet zoo gemakkelijk!

— O ja, als men het maar wat handig aanlegt.

— Noem mij dan eens een middel.

— Ik weet een beproefd middel, dat in romannetjes en op het tooneel vaak wordt toegepast en altijd met succes! Je zult dus wel zoo goed zijn je door de auto der jonge dames te laten overrijden!

Charles trok in zijn ontsteltenis zoo hard aan de teugels, dat zijn paard op de achterste beenen ging staan en het weinig had gescheeld of de jonge man was van zijn rug gegleden.

Toen hij zijn rijdier weder gekalmeerd had riep Charles uit:

— Was dat een grap van je?

— Geenszins mijn waarde! Ik spreek nu over zaken, en dan passen geen grapjes! Je moet ook de zaak niet te tragisch opvatten. Ik verlang natuurlijk niet dat je jezelf onder de wielen van de auto wierp, zooals de Fakirs zich onder de wielen van de kar van Jagernaut werpen, teneinde zich door het zware gevaarte te laten verpletteren! Want in die toestand zou je me van weinig nut zijn! Je hebt niets anders te doen dan zelf in één van onze kleine twee persoons auto's te gaan zitten, en je laten aanrijden door dat soort weg-locomotief, waarin de beide meisjes iederen middag hier wat komen rondtoeren.

— Maar hoe herken ik ze?

— Ik zal je ze dadelijk aanwijzen! Zie, maar, de roode automobiël staat daar juist stil en mijnheer Kettle verwaardigt zich het woord te richten tot een nog vrij jonge man op een motor rijwiel, die vol eerbied naar de woorden van wijsheid luistert, die over de lippen van den oliekoning vloeien!

De beide vrienden dreven de paarden tot wat grooter snelheid aan en een paar tellen later stapten zij weder langzaam voorbij het reusachtige, vuurroode gelakte voertuig, waarin behalve de chauffeur, vier personen gezeten waren, allen zoo dik in pelsen gewikkeld, dat er niet veel meer van hun te zien viel dan een klein gedeelte van hun gelaat.

Charles vestigde zijn blikken aanstonds op de beide dochters van den machtigen beursman, die er waarlijk niet onappetijtelijk uitzagen, en waarvan de ééne lichtblond en de andere kastanjebruin was.

Hij prentte zich ook goed in het geheugen hoe zij gekleed waren en wierp ten slotte een vluchtigen blik op Albert Kettle, een man van omstreeks vijf en vijftig jaar met het gelaat van een nijldigen bulldog, hangwangen, een kleinen breeden neus, en grijs groene, en weinig uitpuilende oogen.

Hij had een gladgeschoren gelaat, en zijn tanden staken vrij ver vooruit, hetgeen er ook al niet toe bijdroeg, om zijn gelaat een aangename uitdrukking te geven.

Toen zij een eindje verder waren zeide Charles zachtjes :

— Zeg mij nu eens hoe hun auto er uitziet !

— Het is een ontzaggelijk groote Rolls Royce, lichtblauw gelakt, en met gouden biesjes afgezet, en als Mascotte staat er voor op de motorkap een koperen politieagent met opgeheven arm. Het is een wagen van tachtig paarden, en ik moet je dus een weinig voorzichtigheid aanraden, want bij een ernstige botsing zou dat gevaarte ons twaalf paards wagentje als een hazelnoot kraken ! Beloof me dus dat je wat voorzichtig zult zijn !

— O, daar wil ik met genoeg een eed op doen. antwoordde Charles haastig, ik verzeker je dat ik wel goed zal oppassen ! Hoe laat komen zij ongeveer hier ?

— Meesta om een uur of half drie.

— Maar als zij vanmiddag nu eens niet verschijnen ?

— Dat zou jammer zijn, want dan zouden wij iets anders moeten verzinnen en dat zou ons weer ophouden. Blijft hier echter in ieder geval maar tot een uur of vier, als zij er dan nog niet zijn kun je wel weer inrukken want dan is de duisternis gevallen, men zou de jonge dames in hun reusachtigen wagen niet meer herkennen, en dus zou de aardigheid er af zijn.

De beide ruiters waren nu de Serpentine genaderd, die reeds was dichtgevroren en waarop druk werd schaatsengereden, en volgden nu den breeden weg die naar de Marble Arch voert, een der voornaamste uitgangen van het wereldberoemde park. Zij reden nog een paar malen rond, en Charles kon nog even zooveel keeren een blik werpen in de meniroode auto, om het gelaat van de jonge dames te inspecteeren.

Hij deed het echter zoo onopvallend moge-

lijk, want het was beter dat de jonge meisjes niet naar hem zagen, des te minder kans liep hij, dat zij hem ondanks zijn vermomming, later zouden herkennen.

Door de koude en de lichaamsbeweging hadden de beide vrienden langzamerhand een flinken eetlust gekregen, en zij keerden dus naar huis terug, waar Henderson de paarden in ontvangst nam, verkleedden zich en gingen in hun club, de Windsor club, waarvan Lord William Aberdeen Vice President was, de lunch gebruiken.

Daar in de weelderig gemeubelde restauratiezaal, werd reeds hier en daar gesproken over de komst der Japansche Missie, vooral door personen, die één of ander voordeel wilden behalen uit deze combinatie tusschen het Oosten en het Westen.

De beide mannen zetten, onder hun gesprek door, beide ooren goed open, en vingden nu en dan een waardevolle vingerwijzing op, die hen later van nut kon zijn. Na het dejeuner, zocals steeds, voortreffelijk bereid door den Italiaanschen kok, verlieten de beide vrienden weder het groote clubgebouw in de Oxford-treet, en begaven zich vervolgens naar een huis in de Baker Street, eenige jaren geleden door Raffles gekocht, en dat uitstekend geschikt was om er plannen als deze voor te bereiden, want het had niet minder dan drie ingangen. Eén aan de voorzijde van het huis, één in den zijmuur en één in de schutting die den tuin omgaf, en daar nam Raffles voorloopig afscheid van Charles.

— Je zult in de geheime kast wel het noodige vinden voor een vermomming, zeide Raffles op fluisterenden toon, van dit oogenblik af ben je Graaf Roger Greenwood.

Je bent schatrijk, je bent natuurlijk ongehuwd, — kortom, je brengt alles mede om een jonge dame uit den burgerstand het hoofd op hol te brengen !

— Is dat noodzakelijk ? vroeg Charles ont-hutst.

— Beslist noodzakelijk ! antwoordde Raffles beslist. Denk er om dat de tijd nog maar kort is, en dat je daar slechts gemakkelijk toegang kunt vinden, als Mijnheer Albert Kettle eenig vermoeden heeft, dat hij wellicht in jou een aanstaanden schoonzoon mag begroeten !

Charles wilde nog iets zeggen, maar Raffles sneed hem het woord af, door hem glimlachend de hand te drukken met de woorden :

— Ik ga nu naar de Cromwell Street, en

ik zal je hier over een half uur ongeveer de kleine auto brengen, — hoe minder je bederft aan het fraaie wagentje, hoe liever het mij natuurlijk is.

Hij wuifde Charles met de hand vaarwel, na met een sleutel van eigenaardig maaksel de zijdeur te hebben geopend en vertrok toen haastig.

HOOFDSTUK III.

DE EERSTE STORMLOOP.

Nauwkeurig op den afgesproken tijd kwam Raffles die nu zelf zijn gelaat een geringe verandering had laten ondergaan, voldoende echter om hem aanstonds als Lord Aberdeen onkenbaar te maken, met een sierlijk twee persoons autotje voor de deur van het huis in de Bathstreet aanrijden.

Bijna op hetzelfde oogenblik ging de deur open, een andere echter als waardoor Charles binnen was getreden en er verscheen een elegant gekleed jongmensch, gehuld in een lichtgeruit pak, waarover hij een chique sportpels droeg, en die een monocle in het oog geklemd hield.

Hij had een bleeke, interessante tint, en een aankomend donkerblond kneveltje onder den neus, dat juist boven de mondhoeken was afgeschoren.

De wenkbrauwen waren een weinig aangezeten, het haar was door middel van een kleursel aan de slapen wat grijs getint, Charles was een heel ander mensch!

— Mijn compliment! zeide Raffles op zachten toon, toen hij snel uitstapte, om voor Charles plaats te maken, je ziet er uitstekend uit! Maak nu maar spoedig dat je in Hyde Park komt, en speel je rol zooals het behoort. Wij zullen het er voor houden dat dit voorloopig je woning is.

Nog een handdruk, en daarop haalde Charles den hefboom van den gangwissel over, maakte contact en reed weg.

Hij deed ongeveer twintig minuten van de Bathstreet tot Marble Arch, en nauwelijks was hij Hyde Park binnengereden of hij zag dat het geluk hem gunstig was, — als men deze uitdrukking tenminste mag gebruiken, ten aanzien van een jonge man, die hier was gekomen, om zich door een geweldig sterke auto te laten aanrijden!

Want vlak voor hem uit reed een geweldige Rolls Royce, bestuurd door een chauffeur in een donkerpaarse livrei, en met een breeden bontkraag om den hals en in die auto zaten twee jonge meisjes, in wie Charles aanstonds

de dochters van Albert Kettle herkende.

Raffles scheen wel gelijk te hebben gehad in zijn appreciatie zoeven, want Alice en Cecil keken elkander aan, en maakten blijkbaar een opmerking over den heer in den lichtgrijzen Spijkerwagen, die zijn wagentje met zeer vaste hand bestuurde.

Een paar malen reed Charles den grooten lichtblauwen wagen voorbij, als om de vlugheid van zijn eigen voertuig te bewijzen — en toen had het ongeluk plaats.

Niet ver van de Serpentine was een groote opeenstopping van wagens en de chauffeur van de Rolls Royce moest zijn vaart temperen.

Van dit oogenblik maakte Charles gebruik door, schijnbaar onopzettelijk, het sierlijke Spijkerautotje dwars over den weg te sturen, vlak voor de groote auto heen en een seconde later had de aanrijding plaats!

De Chauffeur van den grooten wagen deed nog alle moeite om een botsing te voorkomen maar een der voorwielen trof het grijze tweepersoonswagentje ter hoogte van het portier, drukte het een eindweegs weg en wierp het opzij.

Van alle kanten ging er een verschrikt geschreeuw op, want men dacht niet anders of de bestuurder, die uit de kleine auto was geslingerd, zou op zijn minst een paar ribben hebben gebroken.

Menschen kwamen toeschieten, waarvan een deel den half opzijgevallen wagen weder op de vier wielen zette, waarvan een zijwand deerlijk was beschadigd terwijl anderen zich met den jongen man bemoeiden, die er wonder boven wonder goed scheen af te zijn gekomen.

Zijn handen waren van binnen wat geschaafd, zijn elleboog stak door een der mouwen, en hij klaagde over wat pijn in de borst, maar voor het overige was hij heelhuids weder overeind gesprongen.

Maar Alice en Cecil waren hevig verschrikt, en riepen om beurten verwijten tot den ont-hutsten chauffeur.

Op dat oogenblik kwam Charles naderbij

hinken, nam zijn hoed af, die een gediensstigen straatjongen voor hem had opgeraapt, en zeide met een pijnlijk vertrokken gezicht:

— Ik vraag U duizendmaal verschooning, dames, dat ik U zoo veel last heb berokkend, en ik verzeker U, dat Uw chauffeur volstrekt geen schuld treft, ik heb alles alleen aan mijn eigen onhandigheid te wijten.

— Maar gij hadt verpletterd kunnen worden, mijnheer! riep Alice, de brunette, verschrikt uit.

— Laten wij dan het toeval prijzen, Miss, dat mij er met een paar kneuzingen, een paar geschaafde handpalmen en een vernield costume heeft doen afkomen.

— Maar Uw wagen is op dit oogenblik onbruikbaar, mijnheer, riep Cecil, de blondine, terwijl zij een blik wierp op het mooie wagentje, waarvan het eene portier was vernield, terwijl ook twee wielen danig geleden hadden, zeg ons ten minste Uw naam, zoodat wij de schade kunnen vergoeden.

— Ik ben Graaf Roger Greenwood! dames, antwoordde Charles met een buiging. Van schadevergoeding wil ik echter niets weten, want ik herhaal U dat alles mijn schuld was.

Op het hooren van den adellijken titel hadden de beide meisjes elkander een snellen blik toegeworpen en Alice riep nu haastig:

— Er is geen sprake van, graaf, dat wij U zoo kunnen laten gaan! Stap in onze auto, dan zullen wij U naar huis brengen!

— Het is zeer vriendelijk van U, dames, maar in een staat waarin ik thans verkeer zou ik Uw prachtige auto en Uzelve te schande maken! Ik kan bovendien bezwaarlijk mijn eigen auto in den steek laten!

— Belof ons dan tenminste dat gij ons aanstonds, zoodra gij U hebt laten verbinden, komt bezoeken!

Maar Cecile barstte in lachen uit en zeide:

— Maar dwaas kind! De Graaf weet niet eens wie wij zijn!

— Pardon Miss, dat moet ik tegenspreken, zeide Charles haastig. Ik heb aanstonds geweten, dat ik de eer en het voorrecht heb, door de liefvallige dochters van mijnheer Kettle te worden aangereden! Ik haast mij echter van Uwe vriendelijke uitnoodiging gebruik te maken, alware het slechts mijnheer Uw papa, mijn verontschuldigen wegens mijn onhandigheid aan te bieden.

Met deze woorden maakte Charles nogmaals een diepe buiging, en trad eenige schreden terug, terwijl de omstanders ruimte maakten

voor de groote lichtblauwe auto.

Terwijl Charles een haastigen blik terzijde wierp, zag hij dat de beide meisjes nog eens omkeken, — naar allen schijn had de trucidus succes gehad.

Hij bemoeide zich nu uitsluitend met den Spijkerwagen en zag tot zijn vreugde dat de carrosserie wel eenigszins gehavend was, maar dat de motor in het minst niet geleden had. Er waren slechts een paar contactdraden gebogen, een bougie was afgeknapt, maar dit waren kleinigheden die ter plaatse hersteld konden worden.

Met de hulp van een paar gediensstige omstanders werd de auto terzijde van den weg gerold, Charles trok zijn sportpels uit en zette zich aanstonds aan den arbeid.

De kist met vervangingsstukken leverde ruimschoots alles wat hij noodig had, en nadat het zwaarstgehavende wiel door een reserve-wiel was vervangen, kon de auto zeer goed weder dienst doen.

Het reparatiewerk had nauwelijks een half uur geduurd en in dien tijd was ook nog begrepen de voorloopige behandeling van de kleine kwetsuren welke Charles bij zijn val had opgelopen.

Hij deed zijn pels weder aan en deelde wat fooien rond, en reed weg.

Twintig minuten later bevond hij zich weder in de Bath Street, waar Raffles hem wachtte.

De auto werd voorloopig gestald bij een verhuurgarage, ongeveer vijftig meter verder, en even daarna drukten de beide vrienden elkander de hand.

— Het verheugt mij, Charles, dat je er met deze paar schaafwonden en een geruineerd costume bent afgekomen, zeide Raffles. Ik had trouwens van je handigheid niet anders verwacht!

Hij had het voorloopig verband van Charles handen afgedaan, en nam hem nu mede naar de groote, ruime slaapkamer van het huis, waar hij Charles dwong om te gaan zitten, een kleine verbandkist te voorschijn haalde, de schaafwonden zorgvuldig reinigde, ze met een verzachtende zalf insmeerde en ze vervolgens opnieuw en nu volgens de regelen der kunst, verbond.

— Het zijn onbeteekende verwondingen, die morgen wel genezen zijn, maar wij moeten ze een weinig exploiteeren, begrijp je, dat maakt je wat interessanter! Het is volstrekt niet noodig, maar ik zal ook je arm in een draagverband hangen. Er is niets wat zooveel

indruk maakt op een teeder vrouwengemoed als een mannenarm in een draagverband. Met dezen zwarten lap promoveer ik je in vijf minuten tijds tot held!

— Als het niet anders kan! zeide Charles zuchtend.

— Natuurlijk kan het wel anders, maar waarom zouden wij het goede nemen, als wij het betere kunnen krijgen, hernam Raffles, je kunt deze rompslomp over een paar dagen weer afleggen. De hoofdzaak is dat je vandaag een belangwekkenden indruk maakt.

Onder het verbinden had Charles aan Raffles een omstandig verhaal van zijn wedervaren gedaan, en toen hij gereed was zeide Raffles met een eigenaardigen glimlach:

— De fortuin is met ons! De aanvang is goed geslaagd — en met de rest zal het wel losloopen!

— Zou je denken? vroeg Charles aarzelend.

— Ik ben er zeker van! En kleeid je nu maar spoedig in een ander costuum, en ga spoor-slags naar het paleis van Mijnheer Kettle, men moet het ijzer smeden als het heet is. Maak de twee meisjes het hof dat de vonken er af spatten, en voor de rest behoef je je niet ongerust te maken.

Charles trok vlug andere kleederen aan, en daarop spelde Raffles het draagverband vast, en liet Charles vertrekken.

De jonge man nam op straat een huurauto, en gaf den chauffeur het welbekende adres op van den Oliekoning.

Na een rit van een half uur ongeveer stond de auto stil voor een zeer groot splinternieuw huis in de King Charles Street, waaraan blijkbaar geen geld gespaard was, en dat geheel uit grijze natuursteen was opgetrokken.

Het was door een kleinen voortuin van de straat gescheiden, evenals de meeste andere huizen aan dien verkeersweg en verkreeg er toegang door een geweldig groote massief eikenhouten deur, met koper kwistig beslagen.

Charly belde aan en de deur werd geopend door een deftigen bediende in kuitbroek en zwarte rok.

Hij overhandigde den man een keurig gecaligrapheerd visitekaartje, en werd daarop aanstonds naar een weelderig ingerichte ontvangkamer geleid.

Het was duidelijk dat men zijn bezoek verwachtte.

De bediende verzocht hem een oogenblik te willen wachten en ging heen.

Enkele minuten later werd de deur weder

geopend en Alice en Cecile kwamen het vertrek binnen, in gezelschap van Albert Kettle in persoon.

Charles was snel opgestaan en vertoonde zijn sierlijkste buiging.

Kettle kwam op hem toe met een glans van vreugde op zijn dik, glimmend gelaat en met een uitgestoken hand, die wel wat overeenkomst vertoonde met den vin van een zeehond.

— Wees welkom in mijn huis Graaf, riep hij met luide stem. Mijn dochtertjes hebben mij alles verteld, en ik ben blij dat het goed is afgelopen, want met alle respect — maar als de Rolls Royce wat harder had geloopt, dan had de wagen U gekraakt, op mijn woord van eer!

— O, pa, dat zou verschrikkelijk geweest zijn! riep Alice uit, terwijl ze het gelaat met een nuffig gebaar in beide handen verborg.

Daar Cecile echter tot geen prijs wilde achterblijven, riep ze op haar beurt theatraal:

— O, pa, wat zou dat ontzettend geweest zijn!

— Ik erken dat er niet veel van mij zou zijn overgebleven, als uw auto wat meer vaart had gehad, gaf Charles te kennen.

— U is toch niet ernstig gewond? vroeg Alice angstig.

— U heeft toch nergens pijn? kwam Cecil vol vrees.

— Stel U gerust, dames! antwoordde Charles Er is gelukkig niets gebroken, en over een paar dagen hoop ik mij te kunnen ontdoen van deze windsels, — die niet zeer flatteus zijn!

Kettle was op Charles toetreden en klopte hem joviaal op den schouder.

— Ik reken er op dat U vandaag bij ons blijft dineeren, waarde graaf! Het zal niet gezegd zijn dat Albert Kettle een onhandigheid van zijn chauffeur niet royaal weet goed te maken! Maar ik heb het nu nog erg druk en U zult mij dus wel excuseeren! De meisjes zullen U den tijd wel helpen passeeren, denk ik!

De Oliekoning liet een vet lachje hooren, de jonge dames bloosden naar behooren en daarop verliet Kettle het vertrek, met de belofte, dat hij Mijnheer den Graaf aanstonds weder aan tafel hoopte te ontmoeten.

En zoo bleef Charles met Alice en Cecile alleen.

En het moet gezegd worden dat hij zijn tijd goed besteedde, en dat Raffles zeker tevreden

over hem zou zijn geweest, als hij had kunnen zien, hoe de jonge man met beide jonge dames musiceerde, een populair liedje ten beste gaf, en beurtelings met Alice en Cecil de nieuwste dans probeerde, die zoo verbazend moeilijk was, dat zij bijna een uur noodig hadden om de eerste passen te leeren.

Het sprong in het oog dat de jonge graaf zeer in den smaak viel bij de dochters van den Oliekoning, maar tevens begon zich reeds nu een gevaarlijke naijver tusschen de twee meisjes te ontwikkelen, welke het hart van Charles met onrust vervulde.

Zij wierpen elkander achterdochtige blikken toe, en maakten zoogenaamd lieve, maar inderdaad tamelijk venijnige opmerkingen omtrent elkanders danskunst en muzikaal talent, welke één en ander te denken gaven van de opvoeding der lieve kinderen niet alleen, maar ook van den toestand waarin zij verkeerden.

Het was voor Charles een opluchting, toen er een dikke dame binnentrad, die zich ontpopte als de moeder van de twee meisjes.

Zij was in roode zijde gehuld, en blijkbaar reeds gekleed voor het diner, want zij bezweek ten naaste bij onder het gewicht van een groot aantal juweelen.

De voorstelling had plaats, en Mevrouw Kettle toonde dadelijk de allergrootste belangstelling betreffende de familieomstandigheden van den jeugdigen grafelijken bezoeker, — mischien wel de eerste, dien zij in haar prachtig huis mocht begroeten.

Charles had van te voren een nauwkeurigen stamboom van zijn geslacht opgemaakt en uit het hoofd geleerd, en zoo kostte het hem niet al te veel moeite op de talrijke vragen van de oude dame te antwoorden.

Hij was wees, hij woonde voorloopig in de Bath Street, hij was pas uit Indië teruggekeerd, zijn voorouders hadden aan de kruistochten deelgenomen, en hij hield renpaarden, een paar auto's en een jachtterrein in Schotland.

De twee meisjes hadden in vrome aandacht toegeluisterd, en keken den graaf aan alsof hij een wonderwezen was, een schepsel uit een andere wereld.

Na eenigen tijd kwam een prachtig versierden bediende aankondigen, dat het diner was opgediend.

Charles had eenige tegenwerpingen gemaakt, en op zijn toilet gewezen, dat er niet op be-

rekend was aan een dinertafel plaats te nemen, maar Mevrouw Kettle had ten antwoord gegeven, dat dit er niets toe deed, daar men toch „onder ons” zou zijn.

Zij zelve, zoo verklaarde zij had ook in het geheel geen werk van haar toilet gemaakt, en alles was maar heel eenvoudigjes....

Charles keek haar eens aan en vroeg zich af, hoe de dame er dan wel moest uitzien, als zij eens niet eenvoudigjes gekleed was!

Men begaf zich naar de eetzaal, een pronkerig ingericht, veel te groot vertrek, waar de eet-tafel middenin als het ware verdronk.

Charles had het besluit moeten nemen, de twee dochters des huizes ieder een arm aan te bieden, daar zij elkander blikken toewierpen, die weinig goeds voorspelden!

Allen waren reeds gezeten, toen de heer Kettle binnentrad.

Hij was in de rok, en het was maar al te duidelijk te zien, dat de goede man er nog niet aan gewend was, zulk een kleedingstuk te dragen.

Hij zag er naar uit, alsof hij het liefst zijn vest had losgeknoopt, en zijn boord had afgedaan!

Charles werd tusschen Alice en Cecil geplaatst, en de twee lieve meisjes deden al hun best zijn aandacht te trekken, en flirtten om het hardst met den belangwekkenden graaf.

De soep was nauwelijks genuttigd, of Kettle begon te spreken over het onderwerp dat hem het naast aan het hart lag — de komst van de Japansche missie!

Charles vertrok geen spier, en liet den multimillionair kalm doorpraten!

Wat niet van belang was, vergat hij aanstonds, maar de dingen van gewicht knoopte hij in zijn oor, om ze later aan Raffles te kunnen mededeelen.

Hij werd intusschen de beste maatjes met de twee meisjes en dezen rustten niet, of hij had moeten beloven, een gedeelte van den avond te blijven, en nog wat te musiceeren.

Charles trachtte aan te voeren, dat hij niet in staat was piano te spelen maar Alice verklaarde, dat zijn vingers niet verbonden waren, alleen zijn handpalmen. Bovendien had hij een goede stem en men zou wat zingen.

Ongeveer tegen het einde van het diner vernam Charles een voornaam ding — de overhandiging van het kolossale bedrag, hetwelk door de Japansche missie werd overgebracht, zou inderdaad in dezelfde zaal plaats

vinden, en wel juist over drie dagen, als er niets tusschen beide kwam.

Toen had Charles de goede ingeving te vragen, of er geen gelegenheid was, een honderd-duizend of wat pond sterling in de nieuwe, Engelsch-Japansche onderneming te steken!

Dadelijk was Kettle één en al ijver!

Natuurlijk kon dat! Hij zou niets liever zien, dan dat de geëerde graaf zijn kapitaal op zulk een voordeelige wijze belegde! Hij zou minstens tien procent van zijn geld maken, als hij, Kettle, zich er mee bemoeide! Dat moest mijnheer de graaf maar eens aan hem overlaten!

En handenwrijvend, geleidde hij zijn gast na afloop van het diner naar zijn werkkamer, ondanks de protesten van Alice en Cecil.

Kettle maakte met een kort: „Zaken gaan voor vermaken,” een einde aan hun klachten, en beloofde dat de waarde gast over een half uur weder ter beschikking zou zijn.

En in zijn particuliere werkkamer, ook al een soort zaal van enorme afmetingen, liet Kettle den gewaanden graaf neerzitten in een gemakkelijken stoel, bood hem een sigaar aan, waarvan hij mededeelde, dat zij vier shillings gekost had, en legde hem de finesses van de nieuwe onderneming uit.

Wil U Uw vriend o. U zeiven
een welkom geschenk geven. koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK IV.

DE LONT AAN HET KRUIT.

Toen Charles eindelijk omstreeks tien uur afscheid kwam nemen, haastte hij zich dadelijk naar het huis in de Bath Street, na Raffles telefonisch te hebben gewaarschuwd.

Hij vond hem daar dan ook, kalm in een nummer van de Times verdiept, hetwelk hij zooeven op straat had gekocht.

Raffles stond op, teneinde Charles te begroeten en vroeg :

— Je bent laat ! Ik behoef zeker niet te vragen, of alles daarginds op rolletjes loopt !

— O, wat dat betreft, — het kon niet beter ! zeide Charles zuchtend.

— Waarom zucht je zoo zwaar ? Zou het mogelijk zijn, dat reeds nu een der beide spruiten van den huize Kettle verliefd op je is geworden ?

— Alle twee, Edward !

Raffles liet een kort lachje hooren en zeide eenigszins spottend :

— Dat is inderdaad van het goede een weinig te veel ! Ik hoop toch dat je de lieve meisjes niet hebt afgestooten door koelheid of onverschilligheid ?

— Ik had mijn instructies — en dus heb ik met lammerengeduld alle lonkjes, blikjes en handdrukjes aanvaard, alsof het zoo van zelf sprak !

— Uitmuntend ! Ik moet echter zeggen, dat de beide jongedochters er haast achter zetten ! Maar naar ik vermoed zullen zij denken: men moet het ijzer smeden als het heet is, en wie weet hoeveel kapers er op de kust zijn !

— Dien indruk kreeg ik ook ! hernam Charles langs zijn neus.

— En vertel mij nu iets omtrent het belangrijkste, mijn jongen ! Hoe zit het met de Japansche missie ?

— De bladen hadden het bij het rechte eind — de overhandiging van de twee miljoen heeft in zijn huis plaats ! Hij begon er dadelijk over te spreken !

— Goed zoo !

— Er zullen een tiental intieme gasten worden genoodigd, buiten en behalve de effectenmakelaars, groothandelaars en anderen,

die er officieel aanwezig moeten zijn, en als ik mijn vriend Kettle wel begrepen heb, dan geloof ik dat hij niet ongeneigd zou zijn mij ook uit te noodigen ! Ik heb hem namelijk gevraagd of het mogelijk zou zijn een paar honderdduizend pond sterling in de nieuwe Engelsch-Japansche onderneming te steken !

— Wat zeide hij daarop ?

— Hij nam het gretig met beide handen aan en hij was geloof ik verheugd dat hij mij aldus aan zich kon verbinden !

— En nu de bijzonderheden ! Heb je kunnen nagaan hoeveel bedienden er ongeveer zijn ?

— Op zijn minst twintig !

— Het huis is zeker verbazend groot ?

— Het is een waar paleis — ten minste wat den omvang betreft.

— De overhandiging van het geld heeft zeker na het diner plaats ?

— Ja, bij wijze van dessert.

— Het kon niet mooier. Heb je soms vernomen waar de Japanners hun intrek zouden nemen ?

— De tien heeren zullen allen in het Kensington Hotel logeeren. Zooals je weet staat de President van de Handelskamer te Tokio aan het hoofd van de Commissie.

— Dus hij is het die het geld overhandigt ?

— Ja.

Raffles haalde een blad uit zijn zak, de Daily Mail, en sloeg de achterpagina op, die zooals steeds geheel overdekt was met foto's.

— Hier staat onze man, riep hij uit, terwijl hij op het portret van den Japanner wees.

Hij dacht even na en vervolgde toen :

— Hij is heel klein van stuk, kleiner zelfs dan de gemiddelde Japanner is, om in zijn plaats op te treden zal dus zeer moeilijk gaan, ook al omdat de man zulke gitzwarte oogen heeft, maar....

Hij voltooide den zin niet, maar verzonk opnieuw in gepeins en begon het vertrek op en neder te loopen.

Na eenigen tijd stond hij weder voor Charles stil en zij opgewekt :

— Als je wilt, mijn jongen, kun je voor

hedenavond je vermomming wel afleggen ten minste als je er van overtuigd bent dat je het waardige echtpaar niet hier of daar zult aantreffen.

— Neen, Mijnheer Kettle moest nog werken en Mevrouw had een weinig hoofdpijn en zou thuis blijven, en de beide dochters zouden hun gezelschap blijven houden ook om alles te bespreken met het oog op de aanstaande feestelijkheid.

— Dan kun je ook dit huis wel verlaten en met mij mede gaan, om morgen je rol weder op te vatten! Ik ben zeer tevreden over je, Charles je hebt het er goed afgebracht!

— Ik ben blij dat je voldaan bent, Edward! zeide Charles, die een kleur van genoeg had gekregen.

— Toch valt er nog heel wat te doen, mijn jongen, zoo moet ik bijvoorbeeld een voortreffelijke foto van mijnheer Albert Kettle hebben, en een nauwkeurige beschrijving van zijn uiterlijk en zijne gewoonten, zijn hebbeligheden en zijn kleine gebreken. Ik hoop toch dat je er voor gezorgd hebt je voor morgen te laten uitnoodigen.

— Ja, ik zou morgen ochtend de meisjes naar de ijsbaan vergezellen, en in huis van den Oliekoning lunchen!

— Je bent een waar wonder! Nu, je zult dan alle gelegenheid hebben om onzen vriend te bestudeeren. Ikzelf zou hem ook eenige malen onder één of ander voorwendsel opzoeken, want dat is noodig voor ons plan.

Charles had zich intusschen reeds van zijn vermomming en zijn armverband ontdaan en eenigen tijd later bevonden de vrienden zich weder op straat.

Den volgenden dag echter nam de jonge man zijn rol weder op en dat met zulk een ijver dat hij ongelooflijke vorderingen maakte in de gunst van mijnheer Kettle, diens echtgenoot en vooral van de beide dochters.

Hij reed des morgens met Alice en Cecil een paar uren op de ijsclub en hij had zijn verband maar afgelaten, daar hem dit nu volkomen nutteloos toescheen.

Mijnheer Albert Kettle zat bij de lunch aan, iets wat hem niet vaak gebeurde daar hij het meestal veel te druk had op zijn kantoor in de City en Charles luisterde met engelengeduld naar een ellenlang verhaal van zijn gastheer waarin deze mededeelde, hoe hij omstreeks een jaar geleden de regeering bij den neus had gehad en in enkele uren tijds door een zeer voordeelig contract een zuivere winst van

anderhalf millioen pond had kunnen maken.

Een buitenstaander zou het zonder twijfel een schelmenstreek hebben gevonden, maar Mijnheer Kettle scheen het anders te beschouwen en lachte, dat zijn buik er van moest schudden en zijn hangwangen trilden.

Des middags werd er weder een rijtoer gemaakt in Hyde Park en daarbij was het helaas tot een openlijke uitbarsting tusschen de beide meisjes gekomen want zij wilden beiden volstrekt naast den graaf zitten die de kleine Bébé Peugeot zou besturen, welk wagentje Alice juist een paar weken geleden op haar verjaardag had ten geschenke gekregen van haar vader.

Het geschil werd in deze voege opgelost, dat Alice en Cecil ieder op het horloge af een uur naast graaf Greenwood zouden zitten, terwijl de andere zich met het plaatsje achterin zou moeten vergenoegen.

Na den rijtoer ging het drietal billarten in de groote billartzaal van het prachtige heerenhuis, en toen Charles tenslotte afscheid nam kende hij wel de inrichting van het geheele huis op zijn duimpje, maar tevens waren de beide zusters volslagen vijandinnen geworden.

Hij ging heen met een nieuwe uitnoodiging voor den volgenden dag in zijn zak, en repte zich naar het huis in de Bath Street, waar hij zich haastig verkleedde. Op straat riep hij een auto aan die hem naar hun huis in de Cromwell Street bracht en daar trof hij Raffles aan, die zooeven van een onderzoekingsstocht was teruggekeerd.

De beide vrienden drukten elkaar hartelijk de hand en Charles begon dadelijk rapport uit te brengen.

— Ik zal je zeggen wat er met het geld gebeurt! begon hij. Het wordt gedeponeed bij de City en Midland bank.

— O, dat kan mij eigenlijk minder schelen, zeide Raffles, want het zal die bank nimmer bereiken, als ik er iets aan doen kan, maar het is toch goed om het te weten, als de onderneming in het huis van Kettle zelf eens mocht mislukken. Ken je de namen van de gasten soms?

— Die worden morgen in de Times gepubliceerd!

— Mooi zoo! Nu wilde ik ook nog gaarne dat je er achter kwam, hoe Kettle overmorgen zijn dag denkt te verdeelen! De heeren uit Tokio komen hier omstreeks twee uur in den middag aan, en ik denk wel dat zij zich eerst naar hun Hotel zullen begeven.

— De president van de Japansche Handelskamer zal het geld wel in contanten bij zich dragen, vroeg Charles.

— Ja, dat komt mij wel waarschijnlijk voor.

— Zou het niet veiliger zijn, het geld van eigenaar te doen veranderen zoolang de Japanners in het Hotel zijn?

— Daar zijn veel bezwaren tegen! Ten eerste is de tijd erg kort tusschen het oogenblik van hun aankomst, en het vertrek naar het huis van Kettle, ten tweede zal de president zijn kostbaren tasch natuurlijk geen seconde uit zijn handen leggen, en ten derde kun je er wel van op aan dat er in het Kensington hotel een heel leger detectives en geheime agenten zal rondzwerven. Neen, het moet bij Kettle zelf geschieden!

— Wat heb je nog verder gedaan, Edward?

— Ik heb aan de hand van de financiëele rubriek in de Times een zeer grondige studie gemaakt van de geheele onderneming.

— Was dat wel noodzakelijk? vroeg Charles verwonderd.

— Ja, mijn waarde. De reden zal je wel spoedig genoeg duidelijk worden! Raffles raadp eegde zijn hor oge en vervolgde:

— Het wordt tijd voor het diner — als je wilt zullen wij naar de Windsor-club gaan. Misschien vangen wij daar nog wel één en ander op.

De beide vrienden kleedden zich snel in de rok, en Henderson bracht hen in de groote blauwe Limousine naar het groote clubgebouw in de Oxford Street.

Daar wachtte hun een verrassing.

Toen zij de restauratiezaal binnentraden zagen zij daar Albert Kettle in gezelschap van drie andere heeren aan een der tafeltjes zitten.

Een oogenblik bleef Charles verschrikt op den drempel van de deur staan uit vrees dat de Oliekoning hem misschien zou herkennen.

Die vrees bleek echter overbodig te zijn geweest — zijn vermomming was blijkbaar voortreffelijk geslaagd, want Kettle keek wel een oogenblik naar de beide binnentredende heeren, op wie een zijner gasten hem zeker opmerkzaam had gemaakt, maar het was

duidelijk dat hij Charles in het geheel niet herkende.

— Hoe komt die man nu hier? zeide Charles fluisterend.

— Hij zal door Roughman of door Durham die bij hem zitten geïntroduceerd zijn! antwoordde Raffles even zacht, wist ge niet van dat plan van hem?

— Hij heeft er tenminste tijdens de lunch niet over gesproken!

— Nu, ik had het niet beter kunnen treffen, hij zit daar prachtig om hem in zijn tafelgewoonten te bestudeeren. Wij zullen zoo dicht mogelijk bij hem gaan zitten.

De beide mannen namen plaats, en onder het spreken door, hield Raffles den Oliekoning nauwkeurig in het oog en bestudeerde tot zijn minste bewegingen.

Het kleine gezelschapje was spoedig gereed, en in het langs gaan knikten de clubleden Roughman en Durham Charles en Raffles toe, terwijl Kettle een diepe en onbeholpen buiging maakte.

Zoodra de deur achter hem was dichtgevallen, maakte Raffles een paar gebaren, die Charles verrast en lachend deden opzien.

— Je zou zweren, met Albert Kettle te doen te hebben! zeide hij zachtjes. Je imiteert hem voortreffelijk!

— Denk je, mijn jongen! Dat is alles wat ik verlang. A propos — willen wij wat naar den schouwburg gaan! In het Haymarket Theater is een opvoering van „De Koopman van Venetië” met een geheel nieuwe bezetting.

— Ik wil gaarne met je mee gaan, maar ik begrijp niet goed, hoe je nu onder deze omstandigheden je aandacht kunt bepalen bij een tooneelstuk!

— Ik ken heusch niets beters om mijn hersens te scherpen, dan ze een oogenblik op andere dingen te richten! hernam Raffles, terwijl hij den kellner wenkte.

De twee vrienden stonden van tafel op, lieten zich in de vestibule hun pelsen geven, en reden naar het Theater waar zij een voortreffelijke opvoering genoten alsof er geen wolkje aan de lucht was en alsof Raffles niet voornemens was een der grootsten slagen van zijn geheele leven te slaan.

DUBEC

Geen ander merks teit zoovee trouwe rookers

HOOFDSTUK V.

DE BOM BARST.

Er waren twee dagen verlopen.

De Japanische Missie was juist op tijd aangekomen, en aan het station ontvangen door een deputatie van Groothandelaars.

De ontmoeting was niet zonder plechtigheid want het betrof hier een zaak, waar het om millioenen ging.

In de eerste klasse wachtkamer hield de voorzitter der Engelsche deputatie een kleine toespraak waarop de president van de Japanische missie in voortreffelijk Engelsch antwoordde.

Vervolgens begaf men zich in de gereedstaande auto naar het Kensington Hotel, waar de leden der Japanische Missie zich zouden verkleeden.

Gezamenlijk zou men dan daarop naar het huis van Albert Kettle, den President van de Engelsch-Japanische Handelonderneming begeven.

Het was omstreeks vijf uur in den namiddag, toen de Japanische heeren weder in de groote conversatiezaal waren gezeten, thans allen in de rok gestoken.

De Voorzitter der Missie droeg een zeer sterke geellederen C tybag, waarop hij grooten prijs scheen te stellen, terwijl zijn secretaris Sako Tokugawa geheeten, een zwart lederen portefeuille onder den arm gekneld hield, die bol stond van de documenten welke zij bevatte.

De Engelsche deputatie had zich den tijd gekort met praten, en nu verliet men gezamenlijk het hotel, om weder per auto naar het prachtige heerenhuis te rijden waar het galadiner zou plaats vinden.

Het bleek, dat Albert Kettle slechts eenige minuten geleden was teruggekeerd van een kleine wandeling welke hij met graaf Roger Greenwood had ondernomen, die eveneens tot de gasten behoorde, maar zich eerst in zijn woning had moeten verkleeden.

De weelderig ingerichte ontvangzaal was gevuld met louter heeren in de zwarte rok, voor het meerendeel oud van jaren en met ernstige deftige gezichten.

Men sprak op gedempten toon alsof men zich op een heilige plaats bevond en in zekeren zin was dit ook het geval, want men was hier in een tempel van den Mammon.

Maar eensklaps werd de deur opengeworpen door een tweetal, in prachtige livrei gestoken bedienden, en Albert Kettle verscheen in het volle bewustzijn zijner waardigheid.

Hij zag er rood en opgewonden uit en bette zich het voorhoofd herhaaldelijk met zijn zakdoek.

Toen liep hij met uitgestoken handen op den president der Missie toe, die er slechts één aannam, want in de linkerhand hield hij stevig het hengsel van zijn lederen tasch geklemd.

De Oliekoning sprak eenige uit het hoofd geleerde zinnen in de Japanische taal, die een eigenaardigen, vagen glimlach te weeg brachten op het gelaat der negen Japanische missieleden, maar welke deze met een strak gelaat aanhoorde en ging toen in het Engelsch voort:

Mijne Heeren!

Ik ben er trotsch op U in mijn nederige woning te mogen begroeten, als de vertegenwoordigers van een machtige, ondernemende natie, met welke wij gedurende vele eeuwen in eendracht en vriendschap hopen samen te werken.

In menig opzicht gaan onze belangen in het Verre Oosten hand in hand, en met een open oog voor elkanders bijzonderen toestand daar ter plaatse kan het niet anders, of wij moeten elkander leeren begrijpen en waardeeren!

En op deze wijze ging Albert Kettle nog eenigen tijd voort, nu en dan tersluiks een blik werpend op een klein papiertje, waarop hij de hoofdpunten van zijn redevoering scheen te hebben aangestipt.

Daarop ging hij zitten, alsof hij lichamenlijk door deze inspanning was uitgeput.

De voorzitter der Japanische Missie hield nu op zijn beurt een korte rede, en daarop kwam er een zwerm bedienden binnen met ververschingen en sigaren.

De Japanners bleken zeer matig te zijn en ripten slechts nu en dan van hun glas Cherry — ofschoon zij waarschijnlijk de beste en duurste was welke men voor geld kon krijgen.

Om half zeven klonk er een gongslag, de deuren werden weder opengeworpen en de butler kondigde met een plechtige stem aan dat er was opgediend.

Het geheele heeregezelschap waarbij zich sedert eenige oogenblikken ook Charles Brand had gevoegd, schreed dwars door de vestibule naar de groote eetzaal, welke speciaal voor dergelijke gelegenheden was gereserveerd.

Het moet erkend worden, dat Albert Kettle geen moeite of kosten gespaard had om zijn gasten op een waarlijk vorstelijke wijze te ontvangen!

De tafel boog bijna onder het gewicht van het kostbare zilverwerk, en kristal. Drie elektrische lichtkronen verspreidden een schitterend licht, een legertje bedienden stond te wachten, de wijn stroomde en de gerechten, niet minder dan acht in aantal, konden zelfs het meest verwende gehemelte bevredigen.

De Japansche preses had zijn tasch echter geen seconde los gelaten en was met dit voorwerp in zijn hand naar de hem aangewezen plaats gewandeld.

En toen hij eenmaal zat, zette hij den tasch voor zich neder op den vloer en knelde hem tusschen zijn voeten. Hij verloor geen oogenblik uit het oog, dat hij daar een vermogen van ongeveer twintig millioen Yen tusschen het fijne lakleder van zijn schoenen gekneld hield!

De maaltijd had een zeer geanimeerd verloop, ofschoon er geen dames aanwezig waren — of misschien wel juist daardoor — en het gesprek liep, na eenige glazen wijn, over geheel andere dingen dan Engelsch-Japansche Handelondernemingen.

Maar ook nu bleven de Japanners zichzelf steeds gelijk, kalm, ingetogen, met hetzelfde ondoordringbare masker, denzelfden flauwen glimlach om de lippen. Maar toen men eenige uren later aan het desert was, verhief de president van de Japansche Missie zich, na zijn tasch te hebben gegrepen, welke hij naast zijn bord plaatste, tikte aan zijn glas, en hield in onberispelijk Engelsch, geheel uit het hoofd, een tamelijk langdurige redevoering, waarin hij wees op de wenschelijkheid ééner nauwe samenwerking tusschen Engeland en Japan, en tenslotte met een reeks cijfers en getallen kwam aandragen, die al degenen, die nog

nuchter waren, deed duizelen, en de overigen, die wel wat al te veel van den kostelijken wijn hadden genomen in een zoete sluimering deed verzinken.

En toen was het plechtige oogenblik aangebroken.

Hij greep de tasch, opende het sterke slot met een fraai bewerkt gouden sleuteltje, en nam er een groot aantal bankbiljetten en rollen goudgeld uit. Alles keurig verpakt en met witte zijde dichtgesnoerd.

Er was een lijstje bijgevoegd, waarop de verschillende geldsoorten stonden genoteerd, tot een gezamenlijk bedrag van twee millioen pond sterling berekend naar den koers van denzelfden dag.

Terwijl hij het pak aan Kettle ter hand stelde, voegde hij er nog eenige woorden bij, welke door alle gasten staande werden aangehoord.

Men hief de glazen omhoog, men klonk — en iedereen gevoelde dat het een zeer plechtig oogenblik was! Nu was het weder de beurt van den gastheer om een redevoering te houden.

Hij had het bedrag van twee millioen op zijn beurt in een tasch gesloten welke een der bedienden hem had overhandigd en hield zijn korte toespraak, met de rechterhand steunend op het kostbare voorwerp, en dadelijk daarop werd de maaltijd beëindigd, en begaven de heeren zich naar de rookzaal.

Albert Kettle echter verliet het vertrek om de geldsom dadelijk in de safe in het keldergewelf van het heerenhuis te gaan sluiten, vanwaar het morgen aanstonds naar de City en Midland Bank zou verhuizen.

De Japansche Missieleden en de andere genoodigden bevonden zich thans in de aangrenzende rookkamer waar zij door de bedienden van fijne sigaretten en peperdure sigaren voorzien werden.

Tien minuten later voegde de gastheer zich weder bij hen en het gesprek begon nu spoedig over allerhande onderwerpen te loopen.

Maar om half elf begonnen de gasten te vertrekken en om elf uur waren zij allen heengegaan en waren de Japanners in twee eigen auto's van Kettle naar het Kensington Hotel teruggebracht.

Kettle reikte zich eens uit, wischte zich opnieuw het voorhoofd midden in de rookkamer staande en mompelde:

— Oef! Dat was een karwei! Ik ben blij dat het is afgelopen!

Hij wilde het vertrek verlaten, toen de deur openging, en Alice en Cecil het vertrek binnen-

kwamen.

De meisjes schenen vrij opgewonden te zijn en twistten op driftigen toon met elkander.

— Wat is dat nu, meisjes? riep Kettle uit. Wat komen jullie hier uitvoeren? waarom zijn jelui niet naar bed?

— Wij willen niet naar bed gaan, voor dat het nu eens en voor goed wordt uitgemaakt wie van ons tweeën Graaf Roger mag hebben.

Kettle krabde zich achter de ooren, en keek van Alice naar Cecil en van Cecil weder naat Alice en bromde:

— Ja, dat is nu een deksels lastige geschiedenis. Jullie kunnen hem toch moeilijk door midden snijden, een van jullie tweeën moet dus bakzeil halen. De Graaf is geen Mormon en hij kan er geen twee vrouwen op na houden.

— Maar pa, ik mag hem zoo graag lijden! riep Alice uit.

— En ik ben dol op hem, pa! kreet Cecil.

— Maar hij geeft om mij het meest! be-
weerde Alice weer.

— Dat zit nog, nest! kwam Cecil op giftigen toon. Hij heeft gisteren voor mij bonbons meegebracht.

— Maar voor mij bloemen!

— Hij is met mij gaan paardrijden!

— Maar ik heb met hem schaatsengereden!

— Hij houdt het meest van bruin!

— Dat jok je — hij geeft veel meer om blond!

De twee zusters stonden als kemphanen tegen over elkander en de beklagenswaardige vader had zich de handen tegen de ooren gedrukt en liep stampvoetend op en neer.

Eindelijk barstte hij uit:

— Jullie moeten het maar met elkaar eens zien te worden en als je daar geen kans toe ziet, dan moeten jelui maar om hem trekken. Wie de langste lucifer trekt, heeft hem.

Alsof de twee meisjes het hadden afgesproken, barstten ze tegelijk in tranen uit.

— En ik had zoo dolgraag een graaf willen hebben! ging Alice.

— Neem dan een andere! jammerde Cecil. Waarom moet je juist mijn graaf hebben.

— Stilte nu! bulderde Kettle. Ik wil er niet meer van hooren. Als ik dat vooruit geweten had zou ik nooit gepermitteerd hebben dat die jonge snuiter hier in huis kwam, al is hij duizendmaal graaf! Er zijn nog meer graven op de wereld die zich vinger en duim zullen afflikken om mijn schoonzoon te worden.

— Maar niet zoo'n mooie!

— Niet zoo'n geestige.

— Niet zoo'n interessante!

— Niet zoo'n jonge!

— Maak jelui nu dat je weg komt! brulde de toornige vader. Ga naar je bed en denk er maar eens goed over wie hem nu eigenlijk hebben moet! Ik heb nu te veel aan mijn hoofd en ik moet nog werken! en zeg aan je moeder dat ik misschien van nacht buitenshuis zal slapen, omdat ik nog een afspraak heb met de president van die Japanners, die heel lang kan duren. Er zijn kapers op de kust, en ik wil hen niet los laten!

De beide meisjes verlieten weenend het vertrek, en Kettle liet zich hoed en jas brengen en bestelde zijn auto.

Hij liet zich naar het Kensington Hotel rijden en zond daar den chauffeur weder terug.

HOOFDSTUK VI.

HET VERHAAL VAN MR. KETTLE.

Het kon omstreeks acht uur in den morgen zijn, toen er een huurauto voor het prachtige heerenhuis van Albert Kettle stilstond, waaruit een zwaarlijvig man sprong, die er tamelijk gehavend, maar zeer opgewonden uitzag. Het was Albert Kettle, gekleed in een veel te korte jas, en met een hoed op, die hem telkens afviel omdat hij te klein was.

Hij betaalde den chauffeur, stormde naar de deur en schelde aan.

Hij moest nog eens schellen voordat een slaperige bediende de deur opende.

De man sperde de oogen wijd open toen hij

zijn meester herkende en stotterde:

— Zijt gij het mijnheer? Ik wist niet....

Kettle liet den man niet uitspreken, duwde hem terzijde, stormde de vestibule door en vloog naar de slaapkamer van zijn vrouw.

De deur was op slot en hij rammelde woest aan de deurknop, intusschen aan één stuk schreeuwend:

— Doe open! Doe open! Doe open!

Daarbinnen werd gestommel gehoord en toen klonk de stem van Mevrouw Kettle angstig:

— Lieve hemeltje — wat is er aan de hand,

Albert? Zijn er dieven in huis?

— Dieven? Een heele rooversbende, denk ik! brulde Kettle terug. Doe de deur open, dat ik fatsoenlijk met je kan praten!

— Wacht even! dat ik mijn pantoffels en mijn peignoir aantrek! kwam het klagend terug.

Een paar seconden verliepen, welke de heer Kettle besteedde met als een brieschende leeuw heen en weer te loopen, stampvoetend én nu en dan een vloek uitstootend, welke hij blijkbaar nog had overgehouden uit zijn tijdperk als magazijnknecht bij een handelaar in oliën en vetten.

Toen ging de deur open en Mevrouw Kettle vertoende haar bleek, nog slaperig gelaat, omgeven door een ouderwetsch nachtkapje, het haar in papiljotten gedraaid.

— Wat is er nu toch aan de hand? vroeg zij bevend. Wat doe je hier zoo vroeg al weer terug? Je had een conferentie met dien Japannees, zeiden de meisjes! En wat zie je er uit, man?

— Dat is waarachtig geen wonder! schreeuwde de Oliekoning. Het verwondert mij, dat ik nog leef!

— Je laat me schrikken, Albert! riep Mevrouw.

— Je zult nog wel erger schrikken! Vertel mij eerst eens, wat hier gisteravond gebeurd is!

— Gisteravond! herhaalde mevrouw stom verwonderd. Weet je dat dan zelf niet meer?

— Ik weet van niets!

— O heertje, mijn man is gek geworden! jammerde de arme vrouw, terwijl zij de handen boven het hoofd ineen sloeg, en al vast naar haar reukfleschje greep.

— Ik ben niet gek — maar als je zoo doorgaat met jammeren dan word ik het zeker! hernam Mijnheer Kettle. Zijn de Japanners hier geweest?

— Maar je hebt toch zelf met hen aan tafel gezeten, man! ging Mevrouw Kettle wanhopig voort.

— Ze zijn er dus geweest? vroeg Kettle terwijl hij naar zijn hoofd greep.

— Natuurlijk!

— Ze hebben hier gedineerd?

— Zeker! Je hebt immers zelf een toespraak gehouden

— Zoo? heb ik een toespraak gehouden?

— Een prachtige toespraak!

— Ben jij daar bij geweest?

— Neen, jullie waren immers alleen onder heeren!

Maar de bedienden hebben het aan de meisjes verteld!

— Wel, wel, en is er nog iets anders gebeurd?

Kettle hield zijn oogen strak op het gelaat van zijn vrouw gevestigd, en scheen het antwoord wel van haar lippen te willen lezen.

— Wat een vraag! kwam Mevrouw, die hoe langer hoe angstiger werd, in de vaste overtuiging dat haar echtgenoot eensklaps waanzinnig was geworden. Die Japanners kwamen hier immers om je een groot bedrag — zoo iets van twee millioen pond sterling — te brengen!

— Juist! En — hebben ze dat gedaan?

— Je hebt den tasch met het geld toch zelf aangenomen en in je brandkast gesloten! kreet mevrouw.

In plaats van te antwoorden, liet Mijnheer Kettle zich sprakeloos in een stoel neerploffen, haalde zijn zakdoek te voorschijn, en begon er ijverig zijn voorhoofd mede te betten.

Eindelijk had hij weder genoeg kracht verzameld om te kunnen hijgen:

— Ik heb geen cent aangenomen. Ik ben heelemaal niet hier geweest. Ik heb geen enkelen Japanner gezien of gesproken. Ik ben opgelicht, bedrogen, bestolen!

Mevrouw keek verschrikt naar haar man ditmaal stellig overtuigd, dat er iets met hem gebeurd was, hetwelk hem zijn verstand had doen verliezen.

Mevrouw keek verchrikt naar haar man, ditmaal stellig overtuigd, dat er iets met hem gebeurd was, hetwelk hem zijn verstand had doen verliezen.

— Wil ik.... wil je niet eens naar een goeden dokter gaan, Albert? vroeg zij bevend. Je hebt misschien wat te veel gewerkt in de laatste dagen!

Maar Kettle vloog overeind, zoodat mevrouw angstig terug stoof en brulde:

— Ik ben zoo goed bij mijn verstand als ik maar ve langan kan! Ik zeg je, dat ik hier gisterenavond niet ben geweest?

— Maar je bent toch teruggekomen, na je rit met graaf Roger Greenwood! hield mevrouw aan.

— Je praat mij van Graaf Greenwood! schreeuwde Kettle, woest met de armen zwaaiend. Weet je, wie die graaf geweest is? Een bedrieger! Die man was geen graaf, maar de handlanger van den man, die deze reusachtige oplichterij gepleegd heeft!

Nu was het de beurt van mevrouw, om

bijna bezwijmd in een stoel neer te zinken. Zij keek haar echtgenoot met glazige oogen aan en stamelde :

— Wat zeg je daar, Albert? Dus... die knappe jonge man was niet van adel?

— Net zoo min als ik! Knap mag hij geweest zijn — maar dan alleen maar in het bedriegen!

— Maar dan dat ongeluk in Hyde Park?

— Comedie!

— Zijn wonden?

— Comedie!

— Zijn grafelijke titel?

— Allemaal comedie, zeg ik je! riep Kettle wanhopig. Alles was van te voren ingestudeerd!

— Oh, Oh, oh, — wat zullen de meisjes daar wel van zeggen! jammerde mevrouw.

— Dat komt er nog al wat op aan! riep Kettle schamper. Vraag liever, wat de Japaners er van zullen zeggen — en de directie van de nieuwe maatschappij! De meisjes kunnen wel een anderen graaf opduikelen — maar wil je mij eens zeggen hoe of ik weer aan mijn twee miljoen kom?

— Gut, ik weet het niet! huilde mevrouw zenuwachtig. Ik heb ze toch niet in mijn zak!

— Het zal een schandaal geven van geweld!

— Maar man, je hebt me nog niets eens verteld hoe dat alles gegaan is! riep Mevrouw. Wie is er dan toch hier geweest, als je het zelf niet was?

— Een schurk, die mijn uiterlijk heeft aangenomen en in mijn plaats de twee miljoen heeft geïncasseerd! schreeuwde Kettle, vuurrood van drift. Luister, dan zal ik het je vertellen!

De zakdoek moest weder éénmaal dienst doen en toen begon de Oliekoning :

— Je weet dat ik met den zoogenaamden graaf ben uitgegaan. Wij zouden nog vlug even een harddraver gaan zien en meteen de nieuwe stallen, welke die bandiet voorgaf te hebben laten bouwen.

— Hij heeft dus geen renstal?

— Een renstal? Het mocht wat! Misschien is hij zelf harddraver geweest, maar renpaarden houdt hij er zeker niet op na!

— Oh, oh, oh! Wat zullen de meisjes daarvan....

Maar een daverende vuistslag op de toilettafel deed haar verschrikt ophouden.

— Wat de meisjes denken, doet er op het oogenblik in het geheel niet toe! riep Kettle woedend. En laat me nu uitspreken, als je niet

wilt, dat ik van nijd en drift uiteen barst!

— Ik zal mijn mond wel houden, zeide mevrouw onderworpen.

— Wij gingen dus samen uit, en hij wenkte een huurauto die juist voorbijreed. Ik ben er nu van overtuigd dat de chauffeur van de auto in het complot moet zijn geweest! Zoodra we reden, bood die ellendeling mij een sigaret aan, en ik had er ternauwernood een paar trekjes aan gedaan, of ik voelde mij duizelig worden, en had zelfs de kracht nie meer, een hand op te lichten.

Ik kon zelfs ook niet meer roepen, want mijn keel was als dichtgeschroefd. Die toestand duurde slechts een paar seconden en oen wist ik in het geheel niet meer dat ik bestond.

Mevrouw Kettle sloeg de handen ineen en steunde : „Vreeselijk, vreeselijk! Het lijkt wel een roman!

— Zeg maar liever een sensatie-drama! riep Kettle uit.

— Dus je weet heelemaal niet wat er toen met je gebeurd is?

— Ik kan het alleen maar vermoeden! vervolgde Kettle. Toen ik weder tot bewustzijn kwam bemerkte ik, dat ik in een tamelijk goed gemeubelde kamer was, dat ik op een sofa lag en dat mijn handen gebonden waren, mijn armen stijf tegen het lichaam bevestigd, en dat men mij een doek tegen den mond had gedaan.

— Om van te rillen! kwam mevrouw huiverend. Het is of je in de bioscoop zit.

— Ik voelde me nog wat duizelig, maar ik begon mijn toestand hoe langer hoe duidelijker te begrijpen, en een vreeselijk vermoeden maakte zich van mijn geest meester! Ik bemerkte dat men mij niets ontstolen had. Men had mij dus bedwelmd om een schelmenstuk uit te voeren, en ik begreep dat dit in verband moest staan met de komst van de Japaners. Men had mij alleen andere kleederen aangetrokken. Er stond een pendule op den schoorsteenmantel, en daar de overgordijnen niet waren dichtgetrokken kon ik zien hoe laat het was, — kwart voor zeven ongeveer.

— Toen heb je zeker dadelijk om hulp geroepen!

— Mensch, gebruik je hersens! riep Kettle ongeduldig uit. Ik heb je immers gezegd dat ik een doek voor mijn mond had!

— Dat is waar, dat heb ik vergeten! Maar hoe ben je dan weer vrij gekomen!

— Dat zul je aanstonds hooren.

Zooals ik je zei, lag ik op een sofa, toen viel

mijn oog op de ijzeren rollen onder aan de pooten, het was een ouderwetsch meubel.

Ik liet mij van de sofa glijden, wat niet zoo gemakkelijk ging daar ook mijn beenen waren vastgebonden — en toen begon ik met eindeloos geduld het touw dat mijn polsen verbond, langs den scherpen kant van den rol van de pooten van de sofa heen en weder te schuren!

— Wat een werk, wat een werk! riep mevrouw vol bewondering uit. Dat had ik eerlijk gezegd, niet achter je gezocht, Albert.

— Dank je voor het compliment, hernam Kettle toornig. Het duurde een half uur en ik werd er doodmoe van, maar eindelijk was het touw toch zoover doorgesneden, dat ik het kon stuktrekken, de rest was natuurlijk kinderspel, ik maakte de touwen van mijn beenen los, rukte den doek van mijn mond en liep dadelijk naar de deur toe.

— Die was echter gesloten? vroeg mevrouw ademloos.

— Je hebt het geraden! antwoordde mijnheer op zwaarwichtigen toon.

— En toen heb je je zeker uit het venster laten zakken met aan elkaar gebonden beddelakens, zooals je het op de film zoo vaak ziet, vroeg mevrouw gretig.

— Ik weet het niet, maar ik kan me niet herinneren je gezegd te hebben dat ik in een slaapkamer lag? antwoordde mijnheer korzelig.

— Maar hoe ben je dan weg gekomen?

— Dat zou je al lang weten, als je me niet onophoudelijk in de rede viel.

— Ik zwijg al!

— De deur was dus op slot, en ik ijld naar het venster en rukte het open. De kamer bleek op de vierde verdieping te liggen en er was geen sprake van dat ik mij zou kunnen laten zakken. Toen besloot ik natuurlijk om hulp te roepen. Er waren wel nog zeer weinig voorbijgangers op straat, maar het was mijn eenige redmiddel. Ik schreeuwde zoo hard ik kon en eindelijk keek er een bakkersknecht naar boven, wien ik wenkte om even stil te staan.

— En deed hij dat? vroeg mevrouw nieuwsgierig.

Kettle haalde de schouders op en zeide bot:

— Neen, hij zette het op een loopen, en op het oogenblik loopt hij nog en daarom ben ik hier! Als je nu weer zulke domme vragen doet, dan houd ik de rest van mijn verhaal liever voor mij!

— Ik zeg niets meer!

— De man stond dus stil, ik scheurde een blaadje papier uit mijn notitieboekje en schreef er met mijn zakpotlood op: „Laat de portier dadelijk naar boven gaan en zeg hem dat hier iemand opgesloten zit.” Ik wikkelde het papiertje om een halven souverein, en wierp het naar beneden. De jongen ving het op, las het, ik zag hem de koetspoort binnengaan en vijf minuten later hoorde ik een sleutel in het slot, en zag een stomverwonderden portier binnen treden, ik duwde den man aanstonds op zijde, zonder hem eenige verklaring te geven, zoozeer had de vrees mij aangegrepen, dat hier iets verkeerd was geloopen.

— Vroeg die portier niet wat je daar uitvoerde?

— Ik heb je gezegd, vrouw, hernam Kettle met engelengeduld, dat ik dien man daartoe geen gelegenheid gegeven heb, begrijp dan toch dat het om twee millioen pond ging!

— Dat is waar — het is een heel bedrag! hernam Mevrouw zuchtend.

— Zoodra ik op straat kwam, riep ik een huurauto aan, die mij hier bracht en daar ben ik!

— Ja, daar ben je, herhaalde Mevrouw onnoozel. He is me toch wat, hoor!

— Ja, dat mag je wel zeggen! hernam mijnheer ironisch. Het is geen peulenschilletje!

— Je hebt natuurlijk dadelijk het huis in de straat opgenomen, waar men je gevangen heeft gehouden!

De oliekoning krabde zich achter het oor en antwoordde:

— Wat dat aangaat, heb ik een leelijken flater begaan, ik was zoo overstuur, ik verlangde zoozeer om dadelijk naar huis terug te keeren, dat ik de trappen was afgevlogen, en al lang in de auto zat en er zelfs al was uitgestapt, voordat ik er aan dacht eens te vragen naar het huis waar ik gevangen heb gezeten, maar er is toch niets verloren, want ik herinner me wel vaag den weg, en als de politie een oproep in de bladen stelt, zullen de portier, de bakkersknecht en de chauffeur zich aanstonds aanmelden en nu zal ik eerst betere kleederen aantrekken, en mij wat opknappen en dan moet ik een stevig ontbijt hebben want ik voel mij zeer flauw en uitgehongerd, maar voor alles zal ik de politie opbellen, en haar de zaak mededeelen.

Mijnheer Kettle voegde de daad bij het woord, nam de telefoon van den haak en stelde zich in verbinding met Scotland Yard....

Dit scheen hem een weinig te verlichten en nu nam hij een koud bad, kleeedde zich weder aan, en begaf zich naar de kleine eetkamer, waar een oogenblik later ook mevrouw Kettle binnentrad, op den voet gevolgd door Cecil en Alice.

De beide meisjes waren in een voortreffelijke stemming en de olie-koning wist niet goed hoe hij het treurige geval aan zijn dochters zou moeten mededeelen, en toch begreep hij dat dit ten spoedigste zou moeten geschieden voor dat het kwaad dieper wortel had geschoten.

Hij nam zich voor, om de beide meisjes omzichtig voor te bereiden, en haar het noodlottige geval langs een grooten omweg mede te deelen.

Maar mijnheer Kettle nam zich wel eens meer iets dergelijks voor en dan liep het steeds verkeerd af, want hij was er in het geheel niet de man voor, om zulk een delicate taak naar behooren te vervullen.

En zoo kuchte hij eenige malen, verslikte zich in een graat van de moot elft en begon :

— Meisjes -- ik moet jelui een onaangename tijding mede deelen. Jullie wilden beiden graaf Greenwood tot echtgenoot, maar daar moet je maar van afzien, want hij is een oplichter !

Nu had het moeilijk korter en duidelijker gezegd kunnen worden, maar omzichtig was het zeker niet ! Alice zoowel als Cecil lieten

zich stokstijf tegen den stoel vallen en keken hun vader aan alsof zij een spook zagen en schreeuwden tegelijkertijd :

— Een oplichter ! Dat kan niet pa !

— Het kan maar al te wel, kinderen, antwoordde Mijnheer Kettle en nu deed hij nogmaals het omstandig verhaal van zijn weder-
varen.

De twee meisjes hadden met krijtwitte gezichten toegelusterd en toen hij geheel gereed was, werden zij vuurrood.

Alice stamelde :

— Dus die man, aan wien wij gisteren avond hebben gezegd dat wij den graaf tot echtgenoot wenschten — dat was dus een wildvreemde ?

— Ja, dat was de medeplichtige van den zoogenaamden graaf.

— En ik heb hem een nachtzoen gegeven ! kreet Cecil verschrikt, terwijl zij de handen voor het gelaat deed.

Mevrouw Kettle had zwijgend van den één naar den ander gekeken, nu en dan het hoofd schuddend, en mompelde nu aan één stuk door :

— Sprekend de bioscoop, Precies een bioscoop !

— En wat denkt U nu te doen, pa ? vroeg Alice, die haar nog half volgeladen bord met een wanhopig gebaar van zich had afgeschoven.

— Ik heb natuurlijk de politie gewaarschuwd en die kan over een paar minuten hier zijn !

HOOFDSTUK VII.

DE POLITIE MENGT ZICH IN DE ZAAK.

Kettle bleek goed te hebben gezien, want allen zaten nog aan het ontbijt, de beide meisjes snikkend en snuivend, de heer des huizes uiterst opgewonden en mevrouw totaal verbijsterd, toen een der bedienden het bezoek aankondigde van twee detectives.

Dadelijk daarop trad een stevig gebouwd man met bruingrijze oogen en een energiek gelaat het vertrek binnen die zich voorstelde als James Sullivan, detective van Scotland Yard.

Hij was in gezelschap van één zijner vrouwelijke leerlingen Dorrit Evans geheeten, een jong meisje van omstreeks twee of drie en twintig jaren, dat haar moeilijk beroep met hart en ziel liefhad, en met haren leermeester

reeds vrij wat geheimzinnige zaken had opgelost.

Kettle was opgestaan om de beide politie-beambten te verwelkomen, en daarop viel Sullivan met de deur in huis door de vraag te stellen :

— Wilt U mij de zaak waar het om gaat, nauwkeurig mededeelen, zonder iets over te slaan, al lijkt U dat zelf misschien van minder belang ?

Allen hadden weder plaats genomen, en nu deed Kettle het verhaal voor den derden keer dien dag !

Sullivan liet hem uitspreken, zonder hem een enkele maal in de rede te vallen, en maakte nu en dan een aantekening, welk voorbeeld

door Dorrit Evans gevolgd werd.

Nu vroeg de detective, die zijn blikken niet van den Oliekoning had afgewend :

— Hebt gij dat voor U zoo onaangename avontuur nog aan niemand anders medege-deeld?

— Alleen aan mijn vrouw en aan mijn beide dochters, die gij hier ziet.

— Dus geen van de bedienden draagt er kennis van?

— Niemand!

— Hoe zijt gij met dien graaf Greenwood in kennis gekomen?

— Mijn dochters maakten kennis met hem in het Hyde Park als gevolg van een aanrijding tusschen haar auto en de zijne, maar het is dunkt mij duidelijk dat dat zoogenaamde auto-ongeluk opzettelijk heeft plaatsgehad.

— Ja, daaraan behoeft ge niet te twijfelen! zeide Sullivan met een hoofdknik.

Hij keek even in zijn aantekeningen en vroeg toen verder :

— Gaf die zoogenaamde graaf zijn verblijf niet op?

— Neen, want hij liet een huis voor zich inrichten, en bewoonde een jonggezellenwoning, maar niemand onzer weet waar, wij kenden hem ook pas kort, vergeet dat niet!

— Maar nu die nagemaakte Albert Kettle, vervolgde Sullivan, en nu wendde hij zich meer in het bijzonder tot de dames, hebt gij geen oogenblik gearzeld aan zijn identiteit?

— Wij hebben hem maar even gezien, mijnheer! antwoordde Alice. Er waren geen dames aan tafel, want het betrof een officiële handelstransactie.

— Maar daarna?

De beide meisjes bloosden diep en Cecil antwoordde schuchter :

— Wij hebben laat in den avond, toen alle heeren vertrokken waren, nog een kort gesprek met dien bedrieger gehad, maar toen hebben wij geen oogenblik getwijfeld, of wij spraken met papa!

— Was het goed licht in het vertrek?

— De elektrische kroon brandde!

Sullivan wisselde een snellen blik met Dorrit Evans, en zeide toen half voor zich heen :

— Voor zoover ik weet bestaat in geheel Londen maar één man, die zoo stoutmoedig zou zijn om de plaats van een ander in te nemen!

— Zijn naam is John Raffles! zeide Dorrit Evans zachtjes.

Albert Kettle sprong op, alsof hij door een

slang gestoken werd, en riep verbleekend :

— Wat? De Gentleman Inbreker? De geheimzinnige onbekende? Die zou dus in mijn huis zijn geweest?

— De kans daarop is tenminste zeer groot, mijnheer Kettle, antwoordde Sullivan op ernstigen toon, er is echter een zaak, welke mij wel wat verwondert en dat is, dat zij U niet beter belet hebben, om zoo vroeg U zelf te bevrijden.

Hij bleef een oogenblik in gepeins voor zich uit kijken en hernam toen op levendigen toon:

— Ik zou gaarne de bedienden eens onder-vragen, die gisteren bij het banket bediend hebben!

Alice was reeds opgestaan, teneinde op de elektrische belknop te drukken. Een oogenblik later trad de buttler binnen.

Hij keek eenigszins verbaasd naar de hem onbekende bezoekers, die hier op zulk een zonderling uur gekomen waren en bleef toen op den drempel van de deur staan.

— Luister eens, Jackson, zoo wendde Kettle zich tot den buttler, roep aanstonds Dumps en Shyman hier en kom ook zelf weer terug.

De buttler boog en verdween, natuurlijk zonder iets te vragen, ofschoon hij blijkbaar zeer verwonderd was.

— Ik heb nu de drie voornaamste bedienden hier ontboden, zoo wendde Kettle zich weder tot Sullivan, die bij dergelijke feestdiners steeds het gewichtigste werk verrichten en zij zullen er wel alles van afweten.

— Dan heb ik aan die drie mannen genoeg, mijnheer, gaf Sullivan te kennen.

Eenige minuten later ging de deur weder open, en de drie bedienden gingen het vertrek weder binnen en bleven op een rijtje, dicht bij de deur, staan.

Sullivan was opgestaan, en was met de handen op den rug op de bedienden toegetreden.

Hij monsterde hen één voor één, en zeide toen op vriendelijken toon :

— Er heeft hier gisteren avond iets eigenaardigs plaats gehad, vrienden, en ik zou U wel willen verzoeken, mij daaromtrent eenige ophelderingen te geven. Mijnheer Kettle geeft U verlof om vrij uit te spreken.

De heer des huizes was zelf opgestaan en naderbij getreden, om geen woord van het vraaggesprek te missen.

Sullivan had een oogenblik nagedacht en begon nu :

— Gij hebt alle drie gisterenavond in de

groote eetzaal dienst gedaan?

— Ja Mijnheer! klonk het tegelijk uit den mond der drie bedienden.

Sullivan wendde zich nu meer in het bijzonder tot Jackson, en ging voort:

— Het was zeker Uw taak, om over de bediening een wakend oog te houden?

— Ja, Mijnheer!

— Gij hebt zeker nauwkeurig acht gegeven op alles wat er gedurende het feest-diner voorviel?

— Dat doet ieder goed buttler, mijnheer, antwoordde Jackson, er werden vrij wat redevoeringen gehouden en ik moest dan telkens gereed staan om te zorgen dat de heeren konden klinken, en dat dus de glazen gevuld bleven.

— Waar was uw standplaats?

— Meestal bij het groote buffet, waar ik voorsneed en voor den wijn zorgde maar nu en dan liep ik zelve naar de groote tafel om te zien of alles in orde was.

— Kondet gij van dat buffet af de plaats van mijnheer Kettle zien?

Het was duidelijk dat de buttler van deze vraag volstrekt niets begreep, maar hij antwoordde dadelijk:

— Ik zag mijnheer vlak in het gezicht!

— En hebt gij niets bijzonders aan hem gezien?

— Iets bijzonders? herhaalde Jackson verbaasd. Neen, mijnheer, in het geheel niet.

— Mijnheer deed dus juist zoo als anders?

— Zeker mijnheer!

— Ja, dan moet hij het geweest zijn, bromde Sullivan voor zich heen; dat kan hij alleen maar!

Daarop vervolgde hij luid:

— Wist gij iets van de overdracht van het geld?

De buttler begon nu blijkbaar lont te ruiken! En hij scheen een oogenblik te aarzelen vóór hij antwoordde.

— Natuurlijk wist ik het niet uit den mond van mijnheer Kettle, maar ik had wel zoo iets in de bladen gelezen!

Die president van de Japansche Missie had een vrij groote tasch bij zich, nietwaar?

— Ja, en wij begrepen dadelijk dat daar het geld in moest zitten, want hij zette den tasch voor zich neer op den vloer en knelde hem tusschen zijn beenen.

— De Japanner hield toen een kleine redevoering, en vervolgens overhandigde hij Uw meester den tasch?

— Ja, mijnheer, zoo ging het!

— Hebt gij dat ook gezien? zoo wendde

Sullivan zich tot Dumps en Shyman.

— Ja, mijnheer, antwoordden de bedienden tegelijk.

— Wie uwer kan mij zeggen wat er toen met het geld gebeurd is?

De buttler dacht een oogenblik na en antwoordde toen:

— Terwijl de andere heeren naar de rookkamer gingen, begaf mijnheer Kettle zich met de tasch naar de Safe!

— Waar bevindt zich die?

— In een der kelders van het huis, die er expres voor is ingericht.

— Hoe weet gij dat mijnheer Kettle zich onderdaad daarheen heeft begeven?

— Jackson wierp zijn meester een vragenden blik toe, alsof hij niet zeker wist of hij hierop kon antwoorden en zeide, toen Kettle goedkeurend knikte:

— Ik weet het alléén omdat mijnheer Kettle zeide dat hij er heen zou gaan!

— Was hij daarbij door iemand vergezeld? — door zijn secretaris bijvoorbeeld?

— Voor zoover ik weet niet, mijnheer, ik zag mijnheer Kettle alléén het vertrek verlaten.

— Kan er ook iemand anders mij daarom-trent zekerheid verschaffen?

De buttler haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik zou niet weten, wie dat zou moeten, zijn!

— En gij? zoo wendde Sullivan zich tot Dumps.

— Ik heb mijnheer alléén het vertrek zien uitgaan met de tasch in zijn hand.

— Misschien weet gij er iets meer van? kwam Sullivan, terwijl hij Shyman onderzoekend aankeek.

— Ik kan alléén zeggen, dat ik mijnheer in de gang met de tasch gezien had, ik was toen juist op weg naar de rookkamer met een blad met koffie en likeur.

— Leek mijnheer Kettle U gehaast toe?

— Hij liep vrij vlug!

— Nu, ik geloof niet dat gij mij verder iets kunt mededeelen wat van gewicht is, zoo besloot Sullivan.

Hij keek de bedienden, die het geheel blijkbaar raadselachtig vonden, glimlachend aan, en zeide toen:

— Gij zult later wel begrijpen waarom ik U dat alles vraag, nu kunt ge wel gaan — maar misschien zal ik U aanstonds wel één en ander moeten vragen!

De bedienden verlieten het vertrek, en toen de deur achter hen gesloten was, zeide Sullivan op zachten toon :

— Het is natuurlijk overbodige moeite een blik in de Safe te werpen, want daar zult gij de twee millioen natuurlijk niet vinden. Ik denk dat de bedrieger Uw plaats heeft ingenomen, de tasch in één of ander vertrek snel geleedigd heeft, den inhoud in zijn zakken heeft gestoken, en toen weder kalm naar de rookkamer is teruggegaan.

— Zouden wij ook niet de voornaamste leden van de Japansche Missie ondervragen? zoo liet nu Dorrit Evans zich hooren.

— Wij zullen aanstonds naar hun hotel gaan, antwoordde Sullivan, misschien kunnen zij ons iets nieuws mededeelen waar wij eenigen houvast aan hebben.

De detective maakte weder eenige aantekeningen en zeide toen tot Kettle die er met een bedrukt gezicht bij had gestaan :

— Ik wil U niet met een ijdele hoop vleien, mijnheer Kettle, de kans dat gij nog iets van de twee millioen terugziet, is zeer klein! Wij hebben te doen met een weergaloos stoutmoedigen en schranderen tegenstander, een man, die over middelen beschikt, waarvan gij U geen voorstelling kunt maken!

— Dat is ellendig genoeg, mijnheer Sullivan, maar ik moet U toch even doen opmerken, dat het eigenlijk mijn twee millioen niet zijn,

merkte Kettle met een zuurzoet lachje op.

— Hoezoo? als ik vragen mag?

— Wel, ik heb ze in het geheel niet ontvangen!

— Dat mag zoo zijn, maar de voorzitter van de Japansche Missie zal aanvoeren, dat hij het geld heeft gegeven!

— Maar toch niet aan mij! riep Kettle uit.

— Neen zeker, aan Uw dubbelganger, maar dat blijft voor hem hetzelfde. Wij zullen ons echter niet verdiepen in dergelijke spitsvondigheden, de hoofdzaak is immers dat wij trachten de twee millioen weder terecht te brengen!

— Natuurlijk! Dat spreekt vanzelf! Mijn naam is er mee gemoeid! riep Kettle uit.

Sullivan had Miss Dorrit een blik toegeworpen, en beiden stonden nu op om afscheid te nemen.

Maar ze waren nog niet bij de deur, of Alice, die steeds aan het raam had gestaan, gaf een doordringenden schreeuw.

Allen wendden zich naar haar om, en zagen dat zij met doodsbleek gelaat half achter het gordijn verborgen, naar buiten wees.

Sullivan, Dorrit Evans en Kettle kwamen toesnellen en wierpen een blik op de straat.

Ze konden zich de ontsteltenis van het jonge meisje nu zeer goed begrijpen. Er hield een huurauto voor het trottoir stil en uit die auto was zooeven Albert Kettle in hoogsteigen persoon gestapt!

◆

---

lemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

---

◆

HOOFDSTUK VIII.

HOOG SPEL.

Toen Raffles, na op zulk een bewonderenswaardige wijze zijn rol als Albert Kettle te hebben gespeeld, de auto voor het Kensington hotel had weggezonden bleef hij een oogenblik op dezelfde plaats staan, tot de wagen uit het gezicht was en riep toen een andere huurauto aan.

Hij gaf den chauffeur bevel, hem naar het begin van de Cromwell Street te brengen, stapte daar uit, en legde den weg tot het fraaie heerenhuis in genoemde straat, waar hij reeds eenige jaren onder den naam van Lord William Aberdeen woonde, te voet af.

Om niet gezien te worden, ging hij het huis langs de tuinzijde binnen, en begaf zich vervolgens naar zijn werkkamer, waar een geheime brandkast in den muur was gemetseld.

Uit verscheidene zakken kwam nu het geld te voorschijn en eindelijk lagen er twee millioen pond sterling op de kleine tafel, welke Raffles voor de geheime kast had geschoven.

Hij wierp er een peinzenden blik op en mompelde :

— Aardsch slijk ! Daarom worden tenslotte alle misdaden bedreven ! Dit geld was alweder bestemd, om een kleine groep handelaren en speculanten rijker te maken dan zij al waren, zonder eenig nut. Thans zal er aan dat goud een andere, en ik geloof een betere bestemming worden gegeven ! Het woog zwaar — maar ik heb mij nog nimmer zoo licht gevoeld !

En na deze alleenspraak begon Raffles het reusachtige kapitaal zorgvuldig in de brandkast weg te bergen.

Het was verreweg de grootste „slag” geweest, welken hij ooit had gewaagd en gewonnen !

En telkens als hij een stapel goud wegzette, dacht hij aan zijn grootsche plannen, waarvan er nu wederom een verwezenlijkt kon worden — een geweldig groot tuindorp, dicht bij de hoofdstad in het heerlijke Kent te stichten, en waar volgens zijn voornemen, oude arbeiders een rustigen ouden dag zouden kunnen genieten, tegen een zeer geringe vergoeding, welke ruimschoots van hun bij de wet ver-

zekerd pensioen zou kunnen worden bestreden.

Hij glimlachte, als hij dacht aan de blijdschap dier oudjes, die nu zonder zorg hun einde zouden kunnen afwachten, na een leven van zwoegen en ontbering.

Toen al het geld was weggesloten, liet Raffles de geheime kast weder in den muur terugdraaien, en ging naar de bibliotheek, waar hij zich verdiepte in de lezing van het laatst verschenen nummer van de „Times.”

Hij was hier ongeveer een half uur mede bezig, toen de deur openging en Charles het vertrek binnentrad.

De jonge man, nog altijd als graaf Roger Greenwood vermomd, uitte een kreet van vreugde en snelde op Raffles toe.

Hij greep zijn hand en drukte die krachtig.

— Wat ben ik blij, dat je hier veilig en wel zit ! riep hij. Ik kan je niet zeggen, hoe ongerust ik was !

— Waarom toch, Charles, kwam Raffles rustig. Van het oogenblik af, dat de eigen familie van Kettle mij niet herkend had, bestond er niet de minste reden voor vrees !

— Dat mag volgens jou zijn, maar er konden zich nog allerlei complicaties voorzien ! Het geld is dus geborgen ?

— Ja, het ligt veilig in de geheime brandkast !

— Mag ik vragen, waarom je er blijkbaar prijs op stelt, nog in de vermomming van Kettle te blijven zitten ?

— O, ik wil mij de moeite sparen, morgen opnieuw mijn gelaat te moeten veranderen !

Charles keek Raffles met open mond aan en stamelde :

— Wat zeg je daar ? Morgen ? De zaak is nu toch afgelopen ?

— Nog niet geheel en al, mijn jongen ! antwoordde Raffles glimlachend. Nu onze vriend de Olie-Koning, voorloopig uit de circulatie is verdwenen, kan ik niet inzien, waarom ik deze omstandigheid niet tot het uiterste zou exploiteeren. De man is zoo rijk, dat hij het zelf niet weet, en ik heb vernomen, dat hij ergens in een zijner brandkasten nog een zeer groot bedrag bewaart, dat eveneens bestemd

was voor de Engelsch-Japansche Handelsoverneming. Het was voor een particuliere belegging, weet je!

— Dat is om niet te gelooven! barstte Charles uit. Daar zit een man, die zoeven het geweldige bedrag van twee millioen in handen heeft weten te krijgen en wat is daarna zijn eerste gedachte? Om er nog meer bij te gaan halen! Ik moet zeggen, het gaat mijn begrip te boven!

— Kom, kom! Het is de natuurlijkste zaak der wereld! hernam Raffles kalm. Men moet de fortuin steeds de hand reiken!

— Goed — maar men mag haar niet tarten!

— Dat doe ik niet! De zaak is geheel gevaarloos! Ik zal trouwens geen tien minuten in het huis van Kettle blijven! De tijd om even zijn brandkasten na te zien — en ik vertrek, om niet meer terug te keeren!

— Maar de echte Kettle?

— O, die blijft nog tot minstens twaalf uur in den middag van morgen bewusteloos! De sigaret met bedwelmende stof heeft haar werk immers gedaan! En ik moet je nog mijn compliment maken, dat 'e ouw deel van de taak zoo goed hebt verricht! Maar de arme meisjes zullen wel ontroostbaar zijn, dat hun graaf zich zoo eensklaps aan hun vriendelikheden heeft onttrokken

— Ja, ze zullen naar een ander moeten omzien! Maar zeg mij eens — ligt Kettle daar nu wel veilig, in die kamer van het pension, die je opzettelijk voor dit geval hebt gehuurd?

— Volkomen veilig! Ik heb op alles gerekend! Ik heb tot de kamerverhuurster gezegd, dat ik de kamer voor één mijner vrienden kwam huren, die toezicht hield op 'en gebrekkigen grijsaard. Jij was de vriend, en de gebrekkige grijsaard was Albert Kettle. Je hebt hem m t de hulp van onzen trouwen James, die als huurchauffeur onbetaalbaar is, naa boven getransporteerd, en ik bleef in de auto wachten die mij onde weg had opgenomen, nadat de sigaret haa werk had gedaan. Je gaf de hospita last, dat je vriend niet voor twaalf uur mocht worden gewekt — en de zaak was gezond!

— Als men maar niet voor dat uur is gaan kijken!

— Waarom zou men zoo nieuwsgierig geweest zijn? De man verbeeldde immers te slapen en de deur wa dicht!

— Alles goed en wel — maar ik gaf er een lief ding voor, als je maar weer goed en wel hier terug was, van die gevaarlijke onder-

neming!

— Daar kun je op rekenen!

— Wanneer ga je er heen?

— Morgen ochtend, zoo vroeg mogelijk!

— Dat zal men vreemd vinden!

— In het geheel niet, want ik heb laten voorkomen, alsof ik nog een conferentie met de Japanners had!

— Maar die kunnen wel eens naar het huis van Kettle gaan!

— Toch niet om half tien in den morgen? En bovendien — zij mogen gerust komen, daar zij immers niet anders kunnen denken of ik ben de man, met wien gij gisteravond te doen hadden! Zij hadden Kettle toch nooit te voren gezien!

— Beloof mij in ieder geval, dat je voorzichtig zult zijn! Ik weet het niet, — maar er is iets, dat mij waarschuwt, dat ditmaal niet alles zoo vlot zal verlopen!

— Ik beloof je dat ik goed zal oppassen! zeide Raffles. En nu zullen wij maar eens naar bed gaan, want het is al laat, en ik moet nog enkele maatregelen nemen!

De beide mannen namen afscheid, en ieder begaf zich naar zijn slaapkamer.

Maar Charles nam zich voor een oogje in het zeil te houden, al zou hij daarvan niets aan den Grooten Onbekende mededeelen.

Raffles stond vroeg op, overtuigde zich, dat zijn vermomming niets geleden had, zette de pruik weder op, trok de kleederen van Kettle aan, vergewiste zich dat diens sleutelbos zich in den zak bevond, en verliet het huis, ook ditmaal weder langs de tuinzijde.

Hij riep in de Cromwell Street een huurauto aan, en gaf den chauffeur het adres van den Olie-Koning op.

Daar gekomen, stapte hij uit, betaalde den man, en zond hem weg.

Hij haalde zijn sleutelbos te voorschijn en opende de voordeur.

De vestibule was geheel verlaten, en er waren geen bedienden aanwezig, om hem zijn overjas af te nemen.

Hij hing dit kledingstuk dus zelf aan den kapstok, en besteeg de trap die naar de eerste verdieping leidde, waar zich de werkkamer van Kettle bevond.

Als het te vermijden was, zou hij zijn geliefde familieleden zeker niet opzoeken, zoo had hij zich voorgenomen.

Boven op het portaal, kwam hij een bediende tegen.

Raffles keek den man even in het gelaat....

En op dat gelaat zag hij iets, dat hem, door-kneed menschenkenner als hij was, niet bijster beviel.

Er liep een zenuwachtige rilling over, en de man leek hem wel in het geheel niet te zien!

Het volgend oogenblik was hij voorbijgegaan en snel de trap afgeloopen.

Raffles keek hem nog even na, en floot zachtjes voor zich heen.

Zijn neusvleugels trilden een weinig, en hij leek de lucht van het huis op te snuffelen, als een hert, dat den hond ruikt.

— Hm.... er is hier iets wat mij niet aanstaat! mompelde hij voor zich heen. Het is zoo raadselachtig stil in huis. En het gezicht van dien bediende, die zijn meester in het geheel niet scheen te zien.... John Raffles, ik geloof dat je een fout hebt begaan, maar die is misschien nog goed te maken! Misschien heeft het toeval gewild dat de sigaret, welke onze man te rooken kreeg, een beetje al te lang heeft gelegen en dat haar bedwelmende kracht verminderd is, hetgeen zoo veel wil zeggen, dat Kettle vroeger uit zijn bewusteloosheid is ontwaakt, dan wij dachten! Het is zaak om op te passen.... wie weet, wat er al zoo gebeurd is! Het lijkt mij verreweg det beste, om kalm rechtsomkeer te maken, en dit huis weder met stille trom te verlaten!

Raffles had juist dit goede voornemen genomen, toen zijn oor de treden van de trap hoorde kraken, onder de voetstappen van eenige personen, die blijkbaar al hun best deden zoo zacht mogelijk te loopen.

— Zoo — staat het er al zoo mede? vroeg Raffles zich zelf af. Dan is de terugweg mij dus afgesneden! Ja, dat komt er van, als men wat al te zeer op zijn goed gesternte vertrouwt! Welnu — dan kan alleen ruw geweld of list ons nog baten! Laten wij met het laatste beginnen — als zijnde het meest elegante middel!

En Raffles draaide zich kalm weder om, en liep met rustige schreden de gang ten einde.

Hij opende de deur van de werkkamer, sloot ze weder achter zich, opende met de sleutels van Kettle snel het groote schrijfbureau, trok een paar laden open, nam papier en een pen, en begon te schrijven.

Hij kon nog geen woord hebben neergeschreven, of de deur vloog open en drie mannen verschenen op den drempel, waarvan er twee met een revolver gewapend waren.

Die twee waren Albert Kettle en James

Sullivan, de derde was de butler Jackson.

Bijna op hetzelfde oogenblik werd een tweede deur opengeworpen, die zich naast het schrijfbureau bevond, en daar verscheen Dorrit Evans, en ook zij had een kleine revolver in de vuist, welke zij op het hoofd van den man voor de schrijftafel richtte.

Raffles had zijn pen nedergelegd en riep nu met meesterlijk nagebootste verbazing:

— Wat moet dat verbeelden?

— Dat moet verbeelden, John Raffles, dat er aan uw spel eindelijk een einde is gekomen en dat wij U ten slotte gevangen hebben! liet de kalme stem van Sullivan zich hooren, terwijl hij naderbij trad, steeds met de revolver voor zich uit gehouden.

Raffles was opgestaan en keek den detective wezenloos aan.

— Raffles? stamelde hij. Wat bedoelt gij? Wie zijt gij eigenlijk, mijnheer?

— Ik ben politiebeampte, evenals die jonge dame! Biedt geen tegenstand, maar volg ons bedaard, anders kunnen wij niet voor de gevolgen instaan!

— Maar heb ik hier met een troep gekken te doen? riep de gewaande Kettle toornig uit. Doe dadelijk die revolvers weg of ik roep de bedienden!

Nu pas scheen hij zijn dubbelganger in het oog te krijgen.

Hij slaakte een kreet van verrassing, welke menige acteur hem zou hebben benijd en riep:

— Wat is dat voor een carnavalsgrap? Wilt gij mij nu eens eindelijk zeggen wat dit alles te beteekenen heeft? Jackson — hoe kom je er toe, die heeren onaangediend bij mij te laten?

De butler keek met verdwaasde blikken van zijn meester naar den man die tegen de schrijftafel leunde en stotterde:

— Neem mij niet kwalijk mijnheer, er moet een vergissing in het spel zijn — ik dacht dat deze heer hier....

En hij wees op zijn eigen meester, die met bleek gelaat bij de deur was blijven staan.

Sullivan beet zich op de lippen.

— Geloof gij dat die heer aan de schrijftafel Uw meester is? vroeg hij den onthutsten butler.

— Ik.... ik geloof.... ik weet het niet zeker,.... mijnheer.... Ik ben er bijna zeker van!

— U gelooft het niet — en U is er bijna zeker van? kwam Sullivan ongeduldig. Wat moet ik nu gelooven?

— Ik geloof, dat U het beste doet, de grootste

waarschijnlijkheid te gelooven! zeide Raffles droogjes. Waarom die man zich als Albert Kettle vermomd heeft weet ik niet — maar in ieder geval is hij een bedrieger!

Maar nu trad Kettle ziedend van woede naar voren en schreeuwde:

— Waar heb je mijn twee millioen pond gelaten, schurk?

— Wat doe je in mijn huis, schavuit? riep Raffles met even groote stemverheffing.

— Een oogenblik! kwam Sullivan tusschenbeide, Dit schreeuwen dient tot niets. Een van U is natuurlijk de bedrieger — en zeer waarschijnlijk John Raffles daar hij de eenige is, die zoiets zou durven ondernemen! Welnu, ik heb geen lust mijn tijd te verbeuzelen, met naar uwe uiteenzettingen te luisteren! Gij zult dus goed zoo zijn mij beiden naar het bureau van politie te vergezellen, waar men Uw identiteit wel zal vaststellen!

— Maar dat kan hier gebeuren! riep Raffles, voor de echte Kettle het had kunnen doen, die blijkbaar ook iets dergelijks van zins was geweest. Geloof je dat mijn eigen vrouw mij niet zou herkennen?

Sullivan scheen zich even te bedenken en zeide toen kortaf:

— Het is goed! Ga mevrouw en de beide jonge dames vragen of zij aanstonds hier komen!

Dit laatste bevel was gericht tot den buttler, die zich haastte het vertrek te verlaten.

De drie dames waren zeker dicht in de buurt geweest, want enkele seconden later traden zij binnen en gaven tegelijk een luide schreeuw van verbazing en schrik op het zien der beide Kettles, die zoo op elkander geleken als twee druppels water.

Sullivan trad dadelijk op de drie dames toe en vroeg:

— Wees zoo goed, dames, mij dadelijk te zeggen wie van de beide heeren uw echtgenoot en uw vader is.

En nu beleefde men het dan zelfs de vrouw en de dochters van den Oliekoning aarzelden!

Maar toen Alice dicht op Albert Kettle was toegetreden, riep zij eensklaps.

— Dit is vader! Zie maar — daar zit de snede van het scheermes, waarmede hij gisteren van den barbier is gekomen!!

— Naar den duivel met alle onhandige barbiers! Dan moet ik U verlaten! liet een luide stem zich hooren.

Het was Raffles die deze woorden gesproken had.

Met de snelheid der gedachte was hij bij het raam, en sloeg in het voorbijgaan de revolver uit de hand van Dorrit Evans.

Hij rukte het raam open en stond op het balkon.

In een oogwenk was hij het teneinde gesnel, en slingerde zich nu over de leuning, om een gootpijp te grijpen, die daar langs den huismuur liep.

Maar Sullivan had zijn fluitje aan de lippen gebracht en een snerpnd gefluit weerklonk dat aanstonds van beneden werd herhaald.

Daar stond een politieauto te wachten, en toen Raffles den beganen grond bereikte, voelde hij zich door een zestal sterke armen omvat.

Raffles telde de koppen — en vooral de revolvers — en hij was een verstandig man.... hij gaf zich voorloopig gewonnen!

Sullivan en Dorrit Evans kwamen spoedig hijgend aansnellen, en een straal van zegepraal schoot uit de donkere oogen van den detective, toen hij den gevreesden tegenstander daar geboeid en machteloos zag staan voor de auto.

— Dadelijk naar Scotland Yard, mannen! beval Sullivan. Jullie hebben een groote premie verdiend! Die man is John Raffles.

Het scheelde weinig of de zes agenten waren in gejuich uitgebarsten!

Raffles moest in de auto stappen en naast hem namen Sullivan en een krachtig gebouwde brigadier plaats, ieder met de revolver in de vuist.

— Nu gelooft ge toch zeker wel, dat er een einde aan Uw schitterende loopbaan is gekomen? vroeg de detective op zachten toon, toen de auto zich in beweging had gesteld.

— Misschien! antwoordde Raffles koeltjes.

Zijn blikken hadden een ondeelbaar oogenblik gerust op een donkergrijze zeer groote auto, welke eensklaps was komen opduiken, zonder dat men had kunnen zien van waar, en zijn oor had een scherpen straatjongens-kreet opgevangen, die hem niet onbekend voorkwam....

De weg naar het hoofdbureau van politie voerde gedurende eenigen tijd door drukke wijken, en men kon niet steeds zoo vlug rijden als Sullivan wel gewenscht had.

Op den hoek van Holbornviaduct en Farringdon Road was een opstopping van voertuigen en zelfs de politieauto, welke anders vrijelijk overal mag passeeren kon er onmogelijk door.

De grijze auto was nu vlakbij.

Ze werd bestuurd door een nog jongen man,

met een kleine blonde snor, en een groote pet op, waarvan de klep diep in de oogen was getrokken.

Even later kwam er weder beweging in de file van voertuigen en de politie-auto kon haar weg vervolgen.

De grijze auto reed nu vlak naast de auto der politiebeambten.

Wat er nu gebeurde geschiedde zoo verbijsterend vlug, dat van de zes agenten later niemand met juistheid had kunnen oververtellen wat er eigenlijk gebeurd was.

De reusachtige grijze auto kwam te dicht bij, en het volgend oogenblik trof zij de politie auto van terzijde!

Juist op hetzelfde oogenblik hief Raffles zijn geboeide handen, tot vuisten gebald op, en trof er Sullivan, zóó geducht mede onder de kin, dat hij achterover in de auto viel.

De brigadier wilde schieten, maar door den schok van de aanrijding viel hij terzijde, en voor hij zich weder had kunnen oprichten, was Raffles met de vlugheid van een aap op zijn zitplaats gesprongen en vandaar over den rand van den slingerenden wagen heen, in de grijze auto.

Deze bevond zich toen juist ter hoogte van Leather Lane, een breed, deftigen verkeersweg, waar ruimte in overvloed was.

En terwijl de gehavende politieauto nog een eind voorbij deze straat stoof zwenkte de chauffeur van de grijze auto er behendig in, en reed met razende snelheid weg!

Een oogenblik later sloeg zij opnieuw een zijstraat in, en toen was zij verdwenen!

Bleek van drift en woede kwam Sullivan met ledige handen op Scotland Yard aan, en dadelijk werden er naar alle kanten beschrijvingen van de groote grijze auto gezonden.

Maar een uur later reed een vuurroode auto, met Charles aan het stuurwiel, en Raffles, geheel van zijn vermomming ontdaan, zonder haast de garage van het heerenhuis aan de Cromwell Street binnen!

Op een afgelegen plek had Charles door eenvoudig aan een koord te trekken, de kleur van de auto veranderd, vuurroode schotten waren voor de grijze paneelen neergezakt!

Toen de twee vrienden tegenover elkander stonden in de bibliotheek stak Raffles zijn trouwen vriend glimlachend de hand toe en zeide:

— Ik dank je, Charles, want bijna was aan mij het spreekwoord voltrokken:

WIE HET ONDERSTE UIT DE KAN
WIL HEBBEN, KRIJGT HET LID OP
DEN NEUS!!

De volgende aflevering bevat:

De Juweelen van den Maharadscha.

5 ROMANS CADEAU!

Ieder mensch heeft op zijn tijd verfrissende ontspanning noodig en die koopt hij zich het makkelijkst en voordeligst door een abonnement op „t Amusantje” met zijn 32 pagina's spannende verhalen, belangwekkende beschouwingen over veelbesproken menschen, voorvallen en toestanden, interessante foto's, groote verscheidenheid van humor, waaronder teekeningen van de knapste, geestigste en vindingrijkste teekenaars, enz. enz.

Met het oog op de lange winteravonden, waarop aangenaam boeiende lectuur een van de gezelligste ontspanningen is, verbinden wij voor allen die zich door gebruikmaking van onderstaanden bon abonneeren op „t Amusantje”, daaraan de zeer speciale attractie, dat zij vijf spannende romans elk van ruim 200 pagina's druks en met een aardig driekleuren-druk omslag, cadeau ontvangen.

Lezers, die reeds abonné van „t Amusantje” zijn, kunnen meeprofitteeren van deze buitengewone aanbieding. Zij behoeven daartoe slechts één nieuwen postabonné aan ons op te geven. Het is niet moeilijk om, als men 't genot kent, dat „t Amusantje” elke week voor den familiekring brengt, een vriend of kennis te overtuigen van de bijzondere aantrekkelijkheid van Holland's bestverzorgde ontspanningsblad!

BON recht gevend aan onderstaanden nieuwen abonné op gratis en franco toezending van vijf romans.

AAN „HET AMUSANTE WEEKBLAD” TE BILTHOVEN.

Ondergeteekende abonneert zich op „Het Amusante Weekblad” (franco per post à f 2.50 per halfjaar) en heeft de abonnementskosten ad f 2.50 voor een halfjaar per postwissel verzonden/gegireerd op postrekening no. 70186. R.

Naam..... Adres.....

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885